

அத்தியாயம் - 23

யோகமும், வெங்காயமும் - பாம்புக் கடியினின்று சாமா
குணமாக்கப்படுதல் - வாந்தி பேதியின் (காலரா) கட்டளைகள்
மீறப்பட்டன - குரு பக்திக்குக் கடுமையான பரிசோதனை

முன்னுரை

உண்மையிலேயே இந்த ஜீவன் (மனித ஆத்மா) ஸத்துவம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற மூன்று குணங்களுக்கு அப்பாற் கடந்த நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் மனிதன் மாயையால் மறைக்கப் பட்டுத் தனது இயற்பண்பான ஸச்சிதானந்தப் பெருநிலையை மறந்து தானே செய்விப்பவனும், அனுபவிப்பவனும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இவ்வாறாக முடிவற்ற இடர்ப்பாடுகளினால் தன்னைத்தானே சிக்க வைத்துக் கொள்கிறான். விடுவித்துக் கொள்ளும் வழியும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. குருவின் பாதங்களில் செலுத்தும் அன்பான பக்தி ஒன்றே ஒரே வழி. ஸாயி பிரபு என்னும் மஹத்தான விளையாட்டுக்காரர் அல்லது நடிகர், தம் அடியவர்களை மகிழ்வித்தார். அவர்களைத் தாமாகவே, தமது பண்புருவாகவே மாற்றம் செய்து கொண்டார்.

முன்னரே குறிப்பிடப்பட்ட காரணங்களால் ஸாயிபாபாவை நாம் ஒரு அவதாரமாகவே கருதுகிறோம். ஆனால் தான் கடவுளின் பணிவுள்ள ஒரு சேவகன் என்றே அவர் எப்போதும் கூறினார். அவர் தாம் ஓர் அவதாரமான போதும் கூட எங்ஙனம் திருப்தியான வகையில் மக்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கையில் தாங்கள் தங்கள், பணித்துறையிடத்திற்கேற்ற (வருணாச்சரம தர்மத்திற்கேற்ப) கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று வழிகாண்பித்தார். அவர் ஒரு போதும் எந்த வகையிலும்

மற்றவர்களைப் போட்டியிட்டு மேம்படும் முயற்சியைக் கொண்ட தில்லை. அல்லது தமக்காக ஏதேனும் செய்யும்படியோ அவர்களைக் கேட்டதில்லை. இவ்வுலகின் அசையும் அசையாப் பொருள்கள் யாவற்றினும் கடவுளைக் கண்ட அவருக்குப் பணி வுடைமையே மிகவும் பொருத்தமானதொன்றாகும். ஒருவரையும் அவர் புறக்கணித்ததில்லை அல்லது மதிக்காமல் இருந்ததில்லை. நாராயணனை (கடவுளை) சர்வ ஜீவராசிகளிடமும் கண்டார். 'நான் கடவுள்' என்று ஒருபோதும் அவர் சொன்னது இல்லை. ஆனால் தான் ஒரு பணிபுள்ள சேவகன் என்றும், எப்போதும் அவரை நினைவில் வைத்திருப்பதாகவும் கூறினார். "அல்லா மாலிக்" (இறைவனே எஜமானன்) என்று எப்போதும் உச்சரிப்பார்.

பல்வேறு வகையான முனிவர்களையெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. எங்ஙனம் அவர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள், என்ன செய்கிறார்கள், எதைச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்பதெல்லாம் நாமறியோம். அறியாமையிலுள்ள பிணிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களை விடுவிப்பதற்காகக் கடவுள் அருளால் அவர்கள் இவ்வுலகத்தில், தங்களை அவதரித்துக் கொள்கிறார்கள். நல் வினைகளின் சேமிப்பு ஏதேனும் நமது கணக்கில் இருக்குமானால் முனிவர்களின் கதைகள் அல்லது லீலைகளைக் கேட்பதற்கு நமக்கு ஓர் ஆர்வம் அல்லது சுவாரசியம் ஏற்படு கிறது. அல்லாவிடில் கேட்பதற்கு ஆர்வம் எழாது. இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய கதைகளுக்கு இப்போது திரும்புவோம்.

யோகமும், வெங்காயமும்

நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கருடன் ஒருமுறை சீர்டிக்கு ஒரு யோகப் பயிற்சியாளர் (யோக சாதகர்) வரும்படி நேரிட்டது. பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்கள் உள்ளிட்ட எல்லா யோகப் புத்தகங்களையும் அவர் கற்றிருந்தார். எனினும் யோகத்தில், நடை முறை அனுபவம் ஏதும் அவருக்கு இல்லை. தமது மனதை ஒருமுகப்படுத்திக்கொடுக்கவும், சமாதிக் நிலையை ஒரு சிறிது நேரம் கூட எய்தவும் அவரால் முடியவில்லை. ஸாயிபாபா தம்பால் மகிழ்ச்சி அடைந்தாரென்றால், நீண்ட நேரம் சமாதிக் நிலையை எய்துவதற்கு அவர் தமக்கு வழிகாட்டுவார் என்று நினைத்தார். உள்ளத்தில் இக்குறிக்கோளுடன் அவர் சீர்டிக்கு வந்தார். மகுதிக்கு அவர் சென்றபோது ஸாயிபாபா ரொட்டியை வெங்காயத்துடன்

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். இதைக் கண்ணூற்ற அவருக்கு மனதில் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. "மட்கிப்போன ரொட்டியுடன் பச்சை வெங்காயத்தை உண்டு கொண்டிருக்கும் இம்மனிதர் எங்ஙனம் எனது தொல்லைகளுக்கு விடைகண்டு எனக்கு உதவி செய்ய முடியும்?" ஸாயிபாபா அவரது உள்ளத்தைப் படித்தறிந்து நானாஸாஹேப்பை நோக்கிக் கூறினார் : "ஓ நானா, வெங்காயத்தை ஜீரணிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் மட்டுமே அதை உண்ண வேண்டும். மற்ற ஒருவரும் அங்ஙனம் செய்யக் கூடாது". இக்குறிப்பைக் கேட்ட யோகி ஆச்சரியத்தால் செயலிழந்தார். பின்னர் பூரண, சரணாகதியுடன் பாபாவின் பாதங்களில் அவர் வீழ்ந்தார். தூய, திறந்த உள்ளத்துடன் தனது தொல்லைகளைக் கேட்டு பாபாவிடமிருந்து அவைகளுக்கு விடையும் பெற்றார். இவ்வாறாகத் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அடையப் பெற்று பாபாவின் 'உதி' ஆசீர்வாதங் களுடன் அவர் சீரடியை விட்டுச் சென்றார்.

பாம்புக் கடியினின்று சாமர குணமாகுதல்

இக்கதையைத் தொடங்கு முன்பாக ஹேமாட்பந்த், ஜீவனை கிளிக்கு மிக நன்றாக ஒப்பிடலாம் என்றும், ஒன்று உடம்பி னுள்ளும் மற்றொன்று கூண்டினுள்ளுமாக இரண்டுமே கட்டுண்டிருக்கின்றன என்றும், கட்டுண்டு கிடக்கும் அவைகளது தற்போதைய நிலையே அவைகளுக்கு ஏற்ற நன்மையானது என்று அவைகள் கருதுவதாகவும் கூறுகிறார். உதவியாளர் ஒருவர் அதாவது குரு வரும்போது கடவுளருளால் அவைகளின் கண்ணைத் திறந்து, அவைகளின் கட்டுக்களினின்று அவைகளை விடுவிக்கும்போது மட்டுமே அவைகளின் கண்கள், இன்னும் பெரியதும் சிறந்ததுமான வாழ்க்கைக்குத் திறந்துவிடப்படுகிறது. இத்துடன் அவர்கள் முன்னைய வரையறையையுடைய வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டால் அது சூனியமே ஆகும்.

கடந்த அத்தியாயத்தில் திரு. மிரீகருக்கு நேரிட விருந்த பேராபத்தினை எங்ஙனம் பாபா எதிர்நோக்கியிருந்தார் என்பதையும், அதிலிருந்து எங்ஙனம் அவரைக் காப்பாற்றினார் என்பதையும் எண்டோம். இதைவிடச் சிறப்பான கதை ஒன்றினை இப்போது வாசகர்கள் கேட்பார்களாக! ஒருமுறை சாமாவையே நச்சுப் பாம்பு ஒன்று கடித்துவிட்டது. அவரது கையிலுள்ள சுண்டு விரலில் கடிபட்டு விஷம் உடம்பு முழுக்கப் பரவத் தொடங்கியது.

சாமாவும் தாம் விரைவில் இறந்துவிடுவோமென்று எண்ணும் அளவிற்கு வலியும் அவ்வளவு தீவிரமானதாய் இருந்தது. அந்த மாதிரியான விஷயங்கட்கு எல்லாம் அடிக்கடி அனுப்பப்படும் விரோபா கடவுளிடம் அவரது நண்பர்கள் அவரை எடுத்துச் செல்ல விரும்பினர். ஆனால் சாமா, மசூதிக்குத் தமது விரோபாவிடம் (ஸாயிபாபா) ஓடிவந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் பாபா திட்டவும் ஏசவும் தொடங்கினார். அவர் மூர்க்கமடைந்து "ஓ இழிந்த படுர்த்யா! (பாப்பானே!) மேலே ஏறாதே. அங்ஙனம் ஏறினாயோ ஜாக்கிரதை", பின்னும் கர்ஜித்தார் "போ, அப்பாலே போ, கீழிறங்கு" என்றார். இங்ஙனம் பாபா சீற்றத்தினால் சிவந்து இருப்பதைப் பார்த்து சாமா பெரிதும் குழப்பமடைந்து ஏமாற்றம் அடைந்தார். அவர் மசூதியே தமது வீடு என்றும், ஸாயிபாபாவே தமது ஒரே அடைக்கலம் என்றும் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் இங்ஙனம் விரட்டப்பட்டால் அவர் எங்கே செல்வார்? உயிர் வாழ்வதின் நம்பிக்கை அனைத்தையும் அவர் இழந்து அமைதியாய், இருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பாபா சாதாரணமாகவும் அமைதியாகவும் ஆனார். அப்போது சாமா மேலே சென்று அவர் அருகில் அமர்ந்தார். பின்னர் பாபா அவரிடம் "பயப்படாதே, எள்ளளவும் கவலைப்படாதே! கருணை யுள்ள பக்கிரி உன்னைக் காப்பாற்றுவார். போய் வீட்டில் அமைதியாக அமர்ந்திரு, வெளியில் செல்லாதே, என்னை நம்பு, பயப்படாமல் இரு, கவலைப்படாதே" என்று கூறினார். பின்னர் அவர் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். அதன் பின்னர் அவர் (சாமா) எதை விரும்புகிறாரோ அதை உண்ணவேண்டு மென்றும், வீட்டில் நடையுடையாக இருக்க வேண்டும் என்றும், ஆனால் படுத்து உறங்கவே கூடாது என்றும் குறிப்புகளுடன் தாத்யா பாடலையும், காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தையும் உடனேயே பாபா அனுப்பினார். இவ்வுரைகள் பின்பற்றப்பட்டன என்றும், சிறிது நேரத்தில் சாமா குணப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார் என்றும் கூறவும் வேண்டுமோ! இது சம்பந்தமாக நினைவில் வைக்க வேண்டியது ஒன்றுதான். பாபாவின் மொழிகள். ("போ அப்பாலே ஓடு, கீழே இறங்கு" என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம்) மேலெழுந்த வாரியாக அது காணப்பட்டாற்போல் சாமாவை நோக்கிக் கூறப்பட்டதல்ல. அவை சாமாவின் உடலினுள் புகுந்து இரத்த ஓட்டத்துடன் கலக்க வேண்டாமென்று பாம்புக்கும், அதன்

விஷத்துக்கும் இடப்பட்ட நேரடிக் கட்டளைகளாகும். மந்திர சாஸ்திரத்தில், நல்லறிவுத் திறமுடைய பிறர்களைப் போன்று எவ்வித மந்திர உச்சானமிடப்பட்ட அரிசியையோ, தண்ணீரையோ உபயோகிக்க வேண்டியிருந்ததில்லை. அவர்தம் சொற்களே சாமாவின் உயிரைக் காப்பதில் மிகச் சிறந்த பயனுள்ளவையாய் இருந்தன.

இக்கதையையும் அதைப்போன்றவற்றையும் கேட்கும் எவனும் ஸாயிபாபாவின் பாதங்களில் உறுதியான நம்பிக்கை அடையப் பெறுவான். மாயை என்னும் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு பாபாவின் பாதங்களை எப்போதும் மனதில் நினைவில் வைத்திருப்பதே ஒரே வழியாகும்.

காலரா வியாதி

ஒருமுறை சீர்டியில் காலரா நச்சுத் தன்மை மிகுந்து தாண்டவமாடியது. ஊர்க்காரர்கள் மிகவும் பயந்து புறத்தேயுள்ள மக்கள் தொடர்பையெல்லாம் நிறுத்திக் கொண்டனர். பஞ்சாயத்தார் கூடி தொத்துவியாதி தடுப்புக்கும், ஒழிப்பிற்கும் இரண்டு கட்டளைகளை ஏற்படுத்தினர். அவைகளாவன :

1. எவ்வித எரிபொருள் (விறகு) வண்டியையும் கிராமத்திற்குள் வர அனுமதிக்கக் கூடாது.

2. அங்கு ஒரு ஆடு கூட கொல்லப்படக்கூடாது.

எவரேனும், இக்கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்தால் கிராமப் பஞ்சாயத்தார்களாலும், அதிகாரிகளாலும் அவர் அபராதம் விதிக்கப்படுவர். இவைகளெல்லாம் வெறும் மூட நம்பிக்கையென்று பாபா அறிந்தவராதலால் காலராக் கட்டளை களை அவர் சிறிதளவும் லட்சியம் செய்யவில்லை. இக்கட்டளை கள் அமுலில் இருக்கும்போது ஒரு எரிபொருள் வண்டி அங்கு வந்து கிராமத்துக்குள் நுழைய விரும்பியது. கிராமத்தில் எரி பொருள் பஞ்சம் இருந்தது. எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது என்றாலும் மக்கள் எரிபொருள் வண்டியை விரட்ட ஆரம்பித் தனர். பாபாவுக்கு இவைகளெல்லாம் தெரிய வந்தன. அவர் அவ்விடத்திற்குச் சென்று வண்டிக்காரனை மசூதிக்கு ஓட்டி வரும்படி கூறினார். பாபாவின் செய்கைக்கெதிராக ஒருவருக்கும் குரல் எழுப்பத் தைரியமில்லை. தமது துனிக்கு அவருக்கு எரி பொருள் தேவைப்பட்டது. எனவே அவர் அதை வாங்கினார்.

அக்னிஹோத்ரி தனது புனித நெருப்பை தன் வாழ்நாள் முழுவதும் எரிய விடுவது போன்றே பாபா தமது துனியை இரவும் பகலும் எரியவிட்டார். இதற்காக அவர் எப்போதும் எரிபொருளைச் சேமித்து வைத்திருந்தார். பாபாவின் வீடான மசூதி அனைவருக்கும் தடைகளற்றும் திறந்து வைக்கப்பட்டும் இருந்தது. அதற்குப் பூட்டோ சாவியோ கிடையாது. அங்கிருந்து சில ஏழை மக்கள் தங்கள் உபயோகத்திற்காக விறகை அப்புறப் படுத்திச் சென்றனர். பாபா இதைக்கண்டு முணு முணுக்கவில்லை. பிரபஞ்சமனைத்திலும் கடவுள் வியாபித்திருந்ததை அவர் கண்டார். எனவே எவருடனும் அவர் பகையோ, கெட்ட எண்ணமோ கொண்டதில்லை. முழுவதுமாகத் துறந்தவராயினும் மக்களுக்கு ஒரு முன் உதாரணமாக இருக்கும் பொருட்டு அவர் இல்லறத்தார் போன்று வாழ்ந்தார்.

குருபக்திக்குக் கடுமையான சோதனை

இரண்டாவது காலராக் கட்டளை பாபாவினால் எங்ஙனம் செயல்படுத்தப்பட்டது என்பதைத் தற்போது காண்போம். கட்டளை அமுலில் இருக்கையில் யாரோ ஒருவர் மசூதிக்கு ஒரு ஆட்டைக் கொண்டுவந்தார். அது பலவீனமாயும், மூப்புடனும் இறக்கப் போகும் தருவாயிலும் இருந்தது. இத்தருணத்தில் மாலிகானைச் சேர்ந்த ஃபக்கீர் பீர்முகமது என்ற படேபாபா அருகிலிருந்தார். ஸாயிபாபா அவரை அதை ஒரே வெட்டில் வெட்டிப் பலியிட்டுச் சமர்ப்பிக்கும்படி கேட்டார். இந்த படேபாபா என்பவர் ஸாயிபாபாவால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர். ஸாயிபாபாவின் வலது புறத்திலேயே அவர் எப்போதும் அமர்ந் திருந்தார். ஹூக்காவை அவர் முதலில் குடித்த பின்பு அது பாபாவுக்கும் பிறருக்கும் அளிக்கப்படும். மத்தியான உணவு வேளையின்போது கறிவகைகள் எல்லாம் பரிமாறப்பட்ட பின்பு பாபா, படே பாபாவை மரியாதையுடன் கூப்பிட்டுத் தமது இடப்பக்கத்தில் அமர்த்திய பின்பு எல்லோரும் உண்டனர். தக்ஷிணையாகச் சேகரிக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்தும் பாபா அவருக்கு தினசரி ரூ. 50/- அளித்து வந்தார். அவர் போகும் போது பாபாவும் நூறு அடி தூரம்வரை அவருடன் கூடச் செல்வார். பாபாவிடம் அவருக்கிருந்த அந்தஸ்து அத்தகையது. ஆட்டை வெட்டும்படி பாபா அவரிடம் கேட்டபோது அவர் அதைத் திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டார். "எதற்கும்

பயனின்றி அது ஏன் கொல்லப்பட வேண்டும்?" என்று அவர் கேட்டார். பின்னர் பாபா சாமாவை அதனைக் கொல்லும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். ராதாகிருஷ்ணமாயியிடம் சென்று கத்தி ஒன்றை அவளிடமிருந்து வாங்கி வந்து அதை பாபாவின் முன்னால் வைத்தார். கத்தி எதற்காக வாங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்த ராதாகிருஷ்ணமாயி அதைத் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டாள். பின்னர் சாமா மற்றொரு கத்தியைப் பெறுவதற்காகச் சென்று உடனே திரும்பி வராமல் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தின் வாடாவில் தங்கிவிட்டார். அப்போது காகாஸாஹேப் பின் முறை வந்தது. அவர் "நல்ல தங்கம்" தான் என்பதில் ஐயமில்லை என்றாலும் பரீட்சிக்கப்படவேண்டும். கத்தியை வாங்கி வந்து ஆட்டைக் கொல்லும்படி பாபா அவரைக் கேட்டார். அவர் ஸாடேயின் வாடாவுக்குச் சென்று ஒரு கத்தியுடன் திரும்பி வந்தார். பாபா ஏவியதும் கொல்லுவதற்குத் தயாராக அவர் இருந்தார். தூய பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்த அவருக்குத் தமது வாழ்க்கையில் கொலையைப் பற்றியே தெரியாது. ஹிம்சைச் செயலுக்கு முற்றும் அவர் எதிரான போதும் ஆட்டைக் கொல்வதற்குத் தன்னைத்தான் தாரியப்படுத்திக் கொண்டார். முகமதியரான படேபாபா அதைக் கொல்வதற்கு விருப்பமற்றவராய் இருப்பதையும், இந்த தூய பிராமணர் அதைக் கொல்வதற்கு ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டு இருப்பதையும் கண்ட அனைவரும் அதிசயப்பட்டனர். தன் வேட்டியை இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டு கையைக் கத்தியுடன் தூக்கிக்கொண்டு பாபாவின் முடிவான அனுமதிக் குறிப்புக்காக அவரைப் பார்த்தார். பாபா "எதை நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்! உம்! வெட்டு" என்றார். பின்னர் கைகள் வெட்டுவதற்குத் தயாராக கீழே இறக்கப்படவிருந்த அதே தருணம் பாபா "நிறுத்து. நீ எவ்வளவு கொடுமையானவனாய் இருக்கிறாய்! பிராமணனாயிருந்து கொண்டு ஆட்டைக் கொல்கிறாய்" என்றார். காகாஸாஹேப் கீழ்ப்படிந்து கத்தியைக் கீழே வைத்துவிட்டு பாபாவிடம் கூறினார். "அமிர்தத்தையொத்த தங்கள் சொல் எங்களுக்குச் சட்டமாகும். எங்களுக்கு வேறு எவ்விதச் சட்டமும் தெரியாது. எப்போதும் தங்களையே நினைவு கூறுகிறோம். தங்கள் ரூபத்தைத் தியானிக்கிறோம். இரவும், பகலும் தங்களுக்கே கீழ்ப்படிகிறோம். கொல்வது சரியா தப்பா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது அல்லது அதை நாங்கள் கருதுவதில்லை.

பொருட்களுக்கான காரணத்தை ஆராய்வோ, விவாதிக்கவோ நாங்கள் விரும்புவதில்லை. ஆனால் குருவின் கட்டளைகளுக்கு ஐயறாப்பற்றுறுதிப்பாட்டுடன் ஒழுங்கான பணிவிணக்கப் பண்புடன் நடத்தலே எங்களது கடமையும் தர்மமும் ஆகும்”.

பின்னர் பாபா, காகாஸாஹேப்பிடம் தாமே பலியிடு தலையும் வெட்டும் வேலையையும் செய்துவிடுவதாகக் கூறினார். ஃபக்கீர்கள் அமரும் தகியாவில் என்னும் இடத்தில் ஆட்டை வெட்டுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பின்னர் ஆடு அவ்விடத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகையில் வழியிலேயே இறந்து விழுந்தது.

ஹேமாட்பந்த் அடியவர்களைப் பாகுபடுத்துவதுடன் இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார். மூன்று விதமானவர்கள் இருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். (1) முதல் தரம் அல்லது சிறந்தது. (2) இரண்டாம் தரம் அல்லது நடுவானது. (3) மூன்றாம் தரம் அல்லது சாதாரணமானது. முதல் தரமானவர்கள் குரு என்ன விரும்புகிறார் என்பதை ஊகித்தறிந்து அதை உடனே நிறைவேற்றி அவர்களிடமிருந்து உத்தரவு வரும்வரை காத்திராமல் அவர்களுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள். இரண்டாம் தரமானவர்கள் தங்களது குருவின் கட்டளையை அட்சர சுத்தமாக சிறிதும் தாமதமின்றிக் கீழ்ப்படிகிறார்கள். மூன்றாம் தரமானவர்களோ குருவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுதலை ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டும் ஒவ்வொரு படியிலும் தவறு செய்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

அறிவுக் கூர்மையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட உறுதியான நம்பிக்கையைச் சீடர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். பொறுமையும் இவைகளுடன் சேருமானால் ஆன்மீக லட்சியம் தொலைவில் இல்லை. மூச்சுக் கட்டுப்பாடு (உள் மூச்சு, வெளி மூச்சு) அல்லது ஹடயோகம் அல்லது பிற கடினப் பயிற்சிகள் தேவையே இல்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட குணாதிசயங்களை அடியவர்கள் பெறுவார்களேயானால் இன்னும் அதிகமான செயல்திட்டங்களுக்கு அவர்கள் தயாராகின்றார்கள். பின்னர் குருமார்கள் தோன்றி ஆன்மீகப் பாதையில் முழுநிறைவுக்கு அவர்களை வழிநடத்துகிறார்கள்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் நாம் பாபாவின் விறுவிறுப்பான நகைச்சுவையையும், தமாஷையும் காண்போம்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 24

பாபாவின் தமாஷும் வேடிக்கையும் - சணக் லீலை
(1) ஹேமாட்பந்த், (2) ஸுதாமர், (3) அண்ணாசிஞ்சணீகரும்
மாவசிபாய்யும்.

முன்னுரை

அடுத்த அல்லது இந்த அத்தியாயங்களில் இன்னின்ன வற்றைக் கூறுகிறேன் என்று கூறுவது ஒரு வகையான அஹங்காரமாகும். ஸத்குருவின் பாதங்களில் நாம் அஹங்காரத்தை சமர்ப்பித்தாலன்றி நமது வேலையில் நாம் வெற்றிபெற மாட்டோம். நாம் அஹங்காரத்தை ஒழித்தால் நமது வெற்றி உறுதியளிக்கப் படுகிறது.

ஸாயிபாபாவை வணங்குவதால் இகபர சௌபாக்கியம் இரண்டுமே கிடைக்கிறது. நம் உண்மையான இயற்கையில் நிலையாக்கப்பட்டு அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம். எனவே எவரொருவர் அவரது சுபிட்சத்தைப்பெற விரும்புகிறாரோ அவர் ஸாயிபாபாவின் லீலைகளையும், கதைகளையும் பக்தியுடன் கேட்க வேண்டும். அவைகளைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். இவைகளை அவர் செய்வாரேயானால் தமது வாழ்க்கையின் லட்சியத்தைச் சுலபமாக அடைந்து பேரானந்தம் பெறுவார்.

பொதுவாக அனைவரும் தமாஷையும், வேடிக்கையையும் விரும்புவார்கள். ஆனால் தங்களைப் பொருளாக வைத்து தமாஷ் செய்யப்படுவதை அவர்கள் விரும்புவதில்லை. ஆனால் பாபாவின் வழியே விசித்திரமானது. அவைகள் அபிநயத்துடன் சேரும்போது பொது மக்களுக்கு மிகவும் ஆர்வமூட்டுவதாகவும், அறிவுரை தருவதாகவும் இருக்கின்றன. எனவே கேலிக்கு அவர்கள் இலக்காயினும் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஹேமாட்பந்த் தனது சொந்த அனுபவத்தையே கீழே குறிப்பிடுகின்றார்.

சண்க் லீலை

சீரடியில் ஞாயிறுதோறும் சந்தை நடைபெறும். அண்டையிலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் அங்குவந்து தெருவில் பந்தல் கடைகளைப் போட்டு தங்களது பொருள்களையெல்லாம் விற்பனை செய்வர். ஒவ்வொரு மாலையும் மசூதியில் ஏறக் குறைய கும்பல் வந்துவிடும். ஆனால் ஞாயிறு மாலையே மூச்சுத் திணறும் அளவுக்குக் கூட்டம் கூடிவிடும். அத்தகைய ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையின் போது ஹேமாட்பந்த் பாபாவின் முன்னால் அமர்ந்து பாபாவின் கால்களை நீவிப்பிடித்து விட்டுக் கொண்டும் கடவுள் பெயரை முணுமுணுத்துக் கொண்டும் இருந்தார். சாமா பாபாவின் இடப்பக்கத்திலும் வாமன்ராவ் வலப் பக்கத்திலும் இருந்தனர். அப்போது சாமா சிரித்துக் கொண்டே அண்ணாஸாஹேப்பிடம் "பாரும் உமது கோட்டின் கை மடிப்பில் சில தானியங்கள் இருக்கின்றன". இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே அவர் மடிப்பைத் தொட்டு அங்கு சில தானியம் இருப்பதைக் கண்டார். ஹேமாட்பந்த் விஷயம் என்ன என்று அறிவதற்காகத் தனது இடது முழங்கையை நீட்டினார். அப்போது அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கேற்ப சில பருப்பு மணிகள் உருண்டோடிக் கீழே வந்தன. சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருந்தவர்களால் பொறுக்கியெடுக்கப் பட்டன. இந்நிகழ்ச்சியே தமாஷிற்கான விஷயமாக ஆனது. அங்கிருந்த அனைவரும் எங்ஙனம் தானியம் கோட்டு மடிப்புக்குள் சென்று அவ்வளவு நேரமும் அங்கேயே இருந்தன என்று வியந்தனர். ஹேமாட்பந்த் துக்கும் அவைகள் எந்த வழி நுழைந்து அவ்வளவு நேரமும் அங்கேயே இருந்திருக்கின்றன என்று யூகிக்க இயலவில்லை. ஒருவரும் இவ்விஷயத்தில் திருப்தியான பதிலை அளிக்க இயலாத இவ்வினோதத்தைப் பற்றி அதிசயித்துக் கொண்டு இருக்கையில் பாபா கூறினார்.

"இந்த ஆளுக்கு (அண்ணா ஸாஹேப்) தனியாகத் தின்னும் பழக்கம் இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சந்தை நாளாகையால் பருப்பு மணிகளை அசை போட்டுக் கொண்டே வந்தார். அவர் பழக்கம் எனக்குத் தெரியும். அதற்கு இதுவே சாட்சி. இவ்விஷயத்தில் வேறென்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது?"

ஹேமாட்பந்த் : பாபா பொருள்களைத் தனியாகத் தின்று

நானறியேன். பின்னர் என் மீது இக்கெட்ட வழக்கத்தை ஏன் சுமத்துகிறீர்கள்? சீரடி சந்தையையே நான் இன்னும் பார்த்தது இல்லை. இன்றைக்கு, சந்தைக்கு நான் போகவே இல்லை. பின்னர் எங்ஙனம் நான் பருப்பு மணிகள் வாங்கியிருக்க முடியும்? அவைகளை வாங்காத போது எப்படி நான் உண்ண முடியும்? எனதருகில் உள்ளவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்காமல் நான் ஒரு போதும் எதையும் சாப்பிடுவதில்லையே.

பாபா : அருகிலிருப்பவர்களுக்கு நீர் கொடுப்பது உண்மைதான். ஆனால் ஒருவரும் அருகில் இல்லையென்றால் நீரோ, நானோ என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் நீர் உண்ணுமுன் என்னை நினைவில் கொள்கிறீரா? எப்போதும் நான் உம்முடன் இருக்கவில்லையா? பின் நீர் உண்ணும் முன்பாக எதையேனும் எனக்கு அளிக்கிறீரா?

நீதி

இந்நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக பாபா நமக்கு என்ன போதிக்கிறார் என்பதைக் கவனத்துடன் நினைவில் வைப்போமாக! புலன்கள் தரும் தேவைகளை அடையும் முன்னதாகவே மனமும் அறிவும் அவைகளின் பலன்களை அனுபவித்து விடுகின்றன என பாபா அறிவுறுத்தியுள்ளார். முதலில் பாபாவை நினை. அதுவே உன் மனதில் நிலை கொண்டுள்ள அவருக்கு நிவேதனம் செய்யும் முறையாகிறது. புலன்கள் முதலியன தங்கள் தேவைகளை அடையாமல் இருக்க இயலாது. ஆனால் அவைகள் முதலில் குருவுக்குச் சமர்ப்பிக்கப் பட்டால் அவைகளின் மீதுள்ள பற்று இயற்கையாகவே மறைந்து விடுகிறது. இவ்விதமாக ஆசை, கோபம், வெறுப்பு முதலியவை பற்றி நமது எல்லா எண்ணங்களும் முதலில் குருவிடம் சமர்ப்பிக் கப்பட்டு அவரை நோக்கிச் செலுத்தும் பயிற்சியானது அளிக்கப் பட்டால் எல்லாவித எண்ணங்களையும் நீ களைவதற்கு கடவுள் உதவிட செய்வார். பொருள்களை அனுபவிக்கும் முன் பாபா அருகிலோ, அல்லது அங்கிருப்பதாகவோ, நினைத்துக் கொண்டால் அப்பொருள் அவர் அனுபவிக்கத்தக்கதா அல்லவா என்ற கேள்வி உடனே எழும். பின் அனுபவிக்கத் தகாதவை எல்லாம் நம்மால் ஒதுக்கப்பட்டு நமது தீய பண்புகள் அல்லது செயல்கள் நம்மைவிட்டு மறைகின்றன.

நமது பண்பும் வளர்கிறது. பின்னர் குருவிடம் உள்ள அன்பு வளர்ந்து தூய ஞானம் துளிர்க்கிறது. இந்த ஞானம் வளரும் போது 'நான்', 'எனது' என்ற எண்ணம் அழிந்து நமது அறிவு ஆன்ம உணர்வுடன் கலக்கிறது. பின்னர் நாம் பேரின்பத்தையும், திருப்தியையும் பெறுகிறோம். குருவுக்கும், கடவுளுக்கும் பேதமில்லை. அவர்களுள் பேதம் காண்பவன் கடவுளை எவ்விடத்தும் காண்பதில்லை. எனவே பேத மனப்பான்மையை ஒழித்துக் குருவையும், கடவுளையும், ஒன்றாகக் கருத வேண்டும். எனவே எண்ண மாறுபாடுகளை நீக்கி குருவைக் கடவுளாக வழிபட வேண்டும். இவ்வாறு நமது குருவுக்குப் பணிவிடை செய்தோமானால் கடவுள் நிச்சயம் மகிழ்வடைந்து நமது மனத்தைத் தூய்மைபடுத்தி நம்மை நாமே அறியும் உணர்வையளிக்கிறார். ரத்னச் சுருக்கமாக, முதலில் குருவை நினைக்காமல் நாம் எப்பொருட்களையும் புலன்கள் வழி அனுபவிக்கக்கூடாது. இவ்விதமாகப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டால், நம் மனம் பாபாவில் நிறைந்து, பாபாவின் தியானம் விரைவில் வளரும். பாபாவின் ஸகுண ரூபம் எப்போதும் நம் கண்முன் இருக்கும். பிறகு பக்தி, பற்றின்மை, முக்தி யாவும் நம்முடையதேயாம். இங்ஙனமாக நமதுமனக்கண்களில் பாபாவின் ரூபம் நிலைப்படுத்தப்பட்டால் நாம் பசி தாகத்தையும், இச் சம்சார வாழ்க்கையையும், மறந்து விடுகிறோம். உலக போகங்களில் நமக்கிருக்கும் ஞாபகம் மறைந்துவிடும். நமது மனம் அமைதியையும், மகிழ்ச்சியையும் அடையும்.

ஸுதாமரின் கதை

மேற்கூறிய கதை சொல்லப்படும் போது ஹேமாட்பந்த் அதேமாதிரியான ஸுதாமரின் கதையை நினைவு கூறுகிறார். அதே தத்துவத்தை அக்கதையும் விளக்குவதால் இங்கே கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், அவரது அண்ணனான பலராமரும், ஸுதாமர் என்ற கூடப்படிக்கும் நண்பருடன் சாந்தீபினி என்ற அவர்களது குருவின் ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்தனர். ஒருமுறை கிருஷ்ணரும் பலராமரும் காட்டிற்கு விறகு கொண்டு வருவதற்காக அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் சாந்தீபினியின் மனைவி அதேபோல்

சுதாமரையும் மூவருக்குமான கடலைப் பருப்புகளுடன் காட்டுக்கு அனுப்பினாள். கிருஷ்ணர், ஸுதாமரைக் காட்டிடையே கண்டபோது அவரிடம், "தாதா, நான் தாகமாயிருப்பதால் எனக்கு தண்ணீர் வேண்டும்" என்றார். அதற்கு ஸுதாமர் 'வெறும் வயிற்றுடன் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது. சிறிது நேரம் இளைப்பாறுவது நல்லது' என்றார். அவர் தன்னிடம் கடலை இருப்பதாகவோ, அதைச் சிறிது அவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றோ கூறவில்லை. கிருஷ்ணர் களைப்பாய் இருந்தமையால் ஸுதாமரின் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்துக் குறட்டை விட்டார். இதைக் கண்டு ஸுதாமர் தன்னிடமிருந்த கடலையை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினார். கிருஷ்ணர் திடீரெனக் கேட்டார், "தாதா என்ன சாப்பிடுகிறாய்? சப்தம் எங்கிருந்து வருகிறது?"

ஸுதாமர் : சாப்பிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன். எனது பற்கள் தாளம் அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கூட என்னால் திருத்தமாகப் பாராயணம் செய்யமுடியவில்லை.

இதைக் கேட்ட ஸர்வ வியாபியான கிருஷ்ணர் : மற்றவர்களது பொருள்களை உண்ணும் ஒரு மனிதனைக் கனவில் கண்டேன். அதைப்பற்றிக் கேட்டபோது தின்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற பொருளில், "என்ன மண்ணா, தின்பதற்கு உள்ளது" எனக் கேட்டான். அதற்கு மற்றொருவன் "அது அங்ஙனமே இருக்கட்டும்" என்றான். தாதா இது ஒரு கனவுதான். நீ எதையும் எனக்கில்லாமல் உண்ணமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் கனவில் கண்ட ஞாபகத்தில் நீ என்ன உண்கிறாய் என்று நான் கேட்டேன்?" என்றார். ஸர்வ வியாபி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பற்றியும் அவர் தம் லீலையைப் பற்றியும், ஸுதாமர் எள்ளளவேனும் அறிந்திருப்பாராயின் அவர் அவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டார். எனவே தன் செய்கைக்காக அவர் வருந்த வேண்டியதாயிற்று. அவர் கிருஷ்ணரின் நெருங்கிய நண்பரானபோதுங்கூட தமது வாழ்க்கையை அவர் அஷ்ட தரித்திரத்தில் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பின்னர் அவர் கிருஷ்ணருக்குத் தன் மனைவியின் சொந்த உழைப்பால் ஈட்டிய ஒரு பிடி அவலை அளித்தபோது கிருஷ்ணர் மகிழ்ச்சியடைந்து

அவருக்கு அனுபவிப்பதற்காக ஒரு பொன் நகரத்தை அளித்தார். மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துண்ணாது தனியாகத் தின்போர் இக்கதையை நினைவில் வைக்க வேண்டும். கடவுளுக்கு முதலில் சமர்ப்பிக்கவும். அவைகள் அவரால் திருப்தி அடையப் பெற்ற பிறகே அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற சுருதியும் பகர்கின்றது. பாபாவும் நமக்கு அதையே அவர்தம் ஒப்புமையற்ற வேடிக்கையான வழியில் கற்பித்திருக்கிறார்.

அண்ணாசிஞ்சணீகரும் மாவசிபாயியும்

ஹேமாட்பந்த் இப்போது சமாதானம் நிலைநாட்டுவோரின் பாகத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மற்றொரு வேடிக்கையான சம்பவத்தைக் கூறுகிறார். தாமோதர் கனச்யாம் பாபரே என அழைக்கப்பட்ட அண்ணாசிஞ்சணீகர் என்ற அடியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எளிமையானவர், முரடர், நேர்மையானவர், அவர் எவரையும் லட்சியம் செய்யமாட்டார். எப்போதும் கரவின்றிப் பேசி எல்லாவற்றையும் கைமேல் காசிலேயே நடத்தினார். வெளிப்படையாகக் கடுமையாகவும், வசப்படாத வராயுமிருந்த போதும் அவர் நற்பண்புடையவராயும், கள்ள மின்றியுமிருந்தார். எனவே ஸாயிபாபா அவரை நேசித்தார்.* ஒரு நாள், ஒவ்வொருவரும் ஒரு வழியில் சேவை செய்வதைப் போன்று, அண்ணாவும் தலை குனிந்து நின்று கொண்டு கைப்பிடியில் இருந்து இடது கைக்கு பிடித்து நீவிக் கொண்டிருந்தார். அம்மா என்று பாபாவாலும் மாவசிபாயி என்று பிறராலும் அழைக்கப்பட்ட கிழவிதவையான வேணுபாயி கௌஜல்கி வலது புறத்தில் அவளுக்கு உரிய விதத்தில் சேவை செய்தாள். மாவசிபாயி தூய உள்ளத்துடன் கூடிய முதியவள். அவள் தன் இரு கைவிரல்களையும் கோர்த்துக் கொண்டு பாபாவின் அடிவயிற்றைச்சுற்றி அழுத்தமாக பதித்துப் பிசைந்தாள். அடிவயிறே தட்டையாய் விடும்படியாக வேத்துடன் சேவை செய்து கொண்டிருந்தாள். பாபா இப்படியும், அப்படியும் புரண்டு கொண்டிருந்தார். மற்றொரு புறமிருந்த அண்ணா நிதானத்துடன் இருந்தார். ஆனால் மாவசிபாயின் அசைவு களுடன் அவளது

* இவர் தனது சொத்துக்கள் யாவற்றையும் சீரடி ஸாயிபாபா சமஸ்தானத்துக்கு எழுதி வைத்தார்.

முகமும் அசைந்தது. ஒருதரம் அவளது முகம் அண்ணாவின் முகத்திற்கு மிக அருகில் வந்துவிட்டது. வேடிக்கையான பண்புடைய அவள். "ஓ இந்த அண்ணா ஒரு கெட்டவன். அவன் என்னை முத்தமிட விரும்புகிறான். அவனுக்குத் தலை நரைக்கும் வயதாகியும் என்னை முத்த மிடுவதில் அவனுள் வெட்கப்படவில்லை" என்றாள். இச்சொற்கள் அண்ணாவைக் கோபாவேசமடையச் செய்தன. முஷ்டியை மடக்கி விட்டுக் கொண்டு அவர் 'நான் ஒரு கெட்ட கிழவன் என்றா கூறுகிறாய் நான் அவ்வளவு முட்டாளா? நீயே சண்டையை ஆரம்பித்தாய் என்னுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?' என்றார்.

அங்கிருந்த அனைவரும் அவர்களுக்கிடையே நடைபெறும் விஷயங்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரையுமே பாபா, சமமாக நேசித்தார். சண்டையை நிறுத்த விரும்பிய அவர் இவ்விஷயத்தை மிக திறமையுடன் கையாண்டார். அன்புடன் அவர் கூறினார். "அண்ணா ஏன் அனாவசியமாக இக்கூச்சலையும் குழப்பத்தையும் உண்டாக்குகிறாய்? தாய் முத்தமிடப்படும் போது உள்ள நெறியின்மை அல்லது தீங்குதான் என்ன என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை?" என்றார். பாபாவின் இம்மொழிகளைக் கேட்ட இருவரும் திருப்தி அடைந்தனர். எல்லோரும் மன மகிழ்வுடன் தங்கள் உள்ள நிறைவடையும் வரை சிரித்தனர்.

பாபாவின் குணாதிசயம் - பக்தர்கள்பால் அவரின் சார்பு

பாபாவின் அடியவர்கள் அவரவர்களுக்கூரிய வழியிலேயே அவருக்குச் சேவை செய்ய அவர் அனுமதித் திருந்தார். இதில் பிறர் தலையிடுவதை அவர் விரும்பவில்லை. உதாரணமாக இதே மாவசிபாயி மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் பாபாவின் அடிவயிற்றைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் உபயோகித்த கடுமையையும், வேகத்தையும் கண்டு மற்ற அடியவர்களெல்லாம் மனந்தளர்ந்து கவலை கொண்டவரானார்கள். அவர்கள் "ஓ அம்மா இன்னும் நிதானமாகவும், மெதுவாகவும் செயல்படு. அல்லாவிடில் பாபாவின் ரத்தக்குழாய் நரம்பு இவைகளை உடைத்து விடுவாய்" என்று அவளிடம் கூறினார்கள். இதன் பேரில் பாபா உடனே தம் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். தமது ஸட்காவைத் தரையில்

ஓங்கியடித்தார். அவர் கோபாவேசம் அடைந்தார். அவரது கண்கள் நெருப்புத் துண்டம் போலாயின. ஒருவருக்கும் அவர் முன்பு நிற்கவோ, பேசவோ தைரியம் இல்லை. பின்னர் அவர் ஸட்காவின் ஒரு முனையைத் தன் இரு கைகளாலும் எடுத்துக் கொண்டு, வயிற்றிலுள்ள தொப்புளில் குச்சியின் ஒரு நுனியை அழுக்கினார். மற்றொரு நுனியைக் கம்பத்தில் பொருந்த வைத்து, இரண்டு, மூன்றடி நீளமுள்ள அந்த ஸட்கா முழுவதும் அடிவயிற்றுள் சென்றுவிட்ட மாதிரியாகத் தோன்றியது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அடிவயிறு கிழிந்து விடுமென்று மக்கள் பயந்தனர். தூண் உறுதியானது. அசையாதது. பாபா அதனருகில் மிக மிக நெருக்கமாகப் போகத் தொடங்கித் தூணைப் பலமாக அணைத்தார். எந்த வினாடியிலும் வயிறு கிழியுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவர்கள் எல்லாம் பீதியடைந்து என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பயத்தாலும், வியப்பாலும் ஊமையாகி நின்றார்கள். பாபா தமது அடியவனுக்காகவே இவ்விதம் கஷ்டப்பட்டார். மற்ற அடியவர்கள் மாவசிபாயியிடம் அவளது சேவையில் இன்னும் நிதானமாக இருக்கும்படியும் பாபாவுக்கு எவ்வித வலியையோ, தொல்லை யையோ உண்டாக்க வேண்டாம் என்றும் குறிக்கவே விரும்பினார். நல்லெண்ணத் தூடனே அவர்கள் இதைச் செய்தனர். ஆனால் பாபா இதைக் கூடப் பொறுக்கவில்லை. தங்களது நல்லெண்ண முயற்சியினால் பெருந்துன்பம் விளைவிக்கும் இத்திடீர் விளைவைக் கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். காத்திருந்து பார்ப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அதிர்ஷ்ட வசமாக பாபாவின் ஆவேசம் சீக்கிரம் குளிர்ந்தது. அவர் குச்சியை விட்டு விட்டுத் தன் இடத்தினுள் வந்து அமர்ந்தார். இதிலிருந்து அடியவர்கள் மற்றவர் சேவைகளில் குறுக்கிடக் கூடாது என்றும். தாங்கள் விரும்பிய வண்ணமே பாபாவுக்கு அவர்கள் சேவை செய்ய விட்டுவிட வேண்டுமென்கிற பாடத்தைத் தெரிந்து கொண்டனர். ஏனெனில் அவர்கள் செய்யும் சேவைகளின் மதிப்பையும், தகுதியையும் பாபாவே அளக்க வல்லமையுடையவராய் இருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 25

அஹமத் நகர் தாமு அண்ணா - (1) லீயாபார லீவகாரம்
(2) மாம்பழல்லை.

முன்னுரை

கருணைக் கடலும், ஈசுவர அவதாரமும், பரப்பிரம்மமும், மாபெரும் யோகீசுவரனும் ஆகிய ஸாயிபாபாவுக்கு நமது அஷ்ட அங்கங்களாலும் நமஸ்கரித்துவிட்டு நாம் இந்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்குகிறோம். ஞானிகளின் மணிமுடியாகவும், எல்லாப் புனிதப் பொருட்களின் இருப்பிடமாகவும் நமது ஆத்மாராமனே யாகவும், பக்தர்களுக்கு ஒரு வல்லமை வாய்ந்த அடைக்கலப் பொருளாகவும் விளங்கும் ஸாயிபாபாவுக்கு ஜெயம் உண்டாகட்டும். வாழ்க்கையின் இலட்சியம், குறிக்கோள் இவற்றை எய்திய அவர்முன் வீழ்ந்து வணங்குகிறோம்.

ஸாயிபாபா எப்போதுமே கருணை நிறைந்தவராக இருக்கிறார். அவர்பால் முழுமனதாக பக்தியே நம்மைப் பொறுத்தவரை தேவைப்படுவதாகும். உறுதியான நம்பிக்கையும் பக்தியும் ஒரு பக்தன் பெறும்போது அவனது விருப்பங்கள் விரைவில் நிறைவேறுகின்றன. ஸாயிபாபாவின் வாழ்க்கையையும் லீலைகளையும் எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வம் ஹேமாட்பந்தின் உள்ளத்தில் எழுந்தபோது அதை உடனே அவரைக் கொண்டு எழுதி முடிக்கச் செய்தார். 'குறிப்புகள், ஞாபகங்கள் இவைகளை வைத்துக் கொள்ள உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டபோது, ஹேமாட்பந்த் உணர்வூட்டப் பெற்றார். அவரது அறிவு, வேலையை மேற்கொண்டு முடிப்பதற்கு வேண்டிய உறுதியும் தைரியமும் பெற்றது. இப்பணியை மேற்கொள்ளத் தாம் தகுதியுடையவரல்ல என்றும் ஆனால் பாபாவின் அருள் நிறைந்த ஆசீர்வாதங்களே

மேற்கொண்ட பணியை சம்பூர்ணம் செய்வதற்கு அவரை ஊக்குவித்தது என்றும் அவர் கூறுகிறார். எனவே 'ஸத் சரித்திரம்' என்ற இக்கிணற்றிலிருந்து அல்லது நீர்த்தேக்கத்தினின்று அல்லது சோமகாந்தக் கல்லிலிருந்து (வைரம்), ஸாயி லீலைகள் என்ற ரூபத்தில் அமிர்தம் ஊறி வருகிறது. படிப்போர் அதை மனதாறப் பருகுகிறார்கள்.

ஸாயிபாபாவின் மீது எந்த ஒரு பக்தனுக்கு முழுமனதான - பூரணமான பக்தி ஏற்படுகிறதோ, அவனது கேடுகளும் அபாயங்களும் துடைக்கப்பட்டு அவனது நலம் பாபாவால் கவனிக்கப்படுகிறது. அஹமத் நகரைச் சார்ந்த (தற்போது புணைவைச் சார்ந்த) தாமோதர் ஸாவல்ராம் ராஸனே காஸார் என்ற தாமு அண்ணாவின் கதை மேற்கூறிய கருத்தினை விளக்கமாகக் கீழே தரப்படுகிறது.

தாமு அண்ணா

அத்தியாயம் 6ல், சீரடியில் ஸ்ரீராமநவமித் திருவிழா சம்மந்தமாக இவரைப்பற்றி முன்னமே கூறப்பட்டிருப்பதை வாசகர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். ஏறக்குறைய 1895ல் ஸ்ரீராம நவமி உற்சவக் கொண்டாட்டம் துவக்கப்பட்டபோது அவர் சீரடிக்குச் சென்றார். அதிலிருந்து ஒவ்வொரு வருட விழாவின் போதும் அவர் அலங்காரக் கொடியையே அல்லது பொம்மையுள்ள குச்சியையே ஏற்பாடு செய்துவந்தார். அவ்விழாவுக்கு வரும் ஏழைகளுக்கும் பக்கிரிகளுக்கும் அவர் அன்னதானம் செய்தார்.

அவரது வியாபார ஊக பேரங்கள் : (1) பஞ்சு

தாமு அண்ணாவும் பம்பாய் நண்பனொருவரும் கூட்டாகப் பஞ்சு பேர வியாபாரம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அது பல லட்சங்களை லாபமாகக் கொணரும் என்றும் எழுதியிருந்தார். * (திரு. B.V. நரசிம்ம சுவாமியிடம், 1936ல் தாமு அண்ணா கொடுத்த வாக்குமூலத்தின்படி, பம்பாய் விவகாரம் "கூட்டாளி" இல்லாமல் தரகர் ஒருவரிடமிருந்து பெற்றதென்பதும், தாமு அண்ணா மட்டும் லாபம் பெறுவார் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.) வியாபாரம்

* பூஜ்ய ஸ்ரீ நரசிம்ஹ ஸ்வாமிகள் (1874 - 1956) சென்னை, திருமயிலை ஸாயிபாபா கோவிலையும் அகில இந்திய ஸாயி ஸமாஜத்தையும் நிறுவியவர்.

நன்றாயிருக்கிறது என்றும், எவ்வித அபாயமும் இல்லை என்றும் வாய்ப்பு தவறவிடப்படக்கூடாது என்றும் தரகர் எழுதி இருந்தார். தாமு அண்ணா மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தார். இந்த விவகாரத்தில் உடனே முடிவெடுக்க அவரால் முடியவில்லை. இதைப்பற்றி அவர் சிந்தித்தார். அவர் பாபாவின் பக்தர். எல்லாத் தகவல்களையும் கொடுத்து அவர் சாமாவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். இது குறித்து பாபாவைக் கேட்டு அவரது உபதேசத்தை எழுதம்படியும் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த நாள் கடிதம் சாமாவுக்குக் கிடைத்தது. மத்தியானம் மகுதிக்கு வந்து, அதை பாபாவின் முன் வைத்தார். சாமாவை விஷயம் என்னவென்று கேட்டு, கடிதம் எதைப் பற்றியது என்று வினவினார்.

சாமா : சில விஷயங்கள் பற்றி அஹமத்நகரைச் சேர்ந்த தாமு அண்ணா தங்களைக் கேட்க விரும்புகிறார்.

பாபா : அவன் என்ன எழுதுகிறான்? என்ன திட்டம் போடுகிறான் கடவுள் கொடுத்ததைக் கொண்டு திருப்தி யடையாமல் ஆகாயத்தைப் பிடிக்க முயற்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. கடிதத்தைப் படி.

சாமா : தாங்கள் இப்போது கூறியதைத்தான் இக்கடிதம் கூறுகிறது. ஓ தேவா! நீங்கள் இங்கே அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் அமர்ந்துகொண்டு, பக்தர்களைக் குழப்பச் செய்து அவர்கள் அமைதியற்றுத் தவிக்கும் போது சிலரைக் கடித மூலமாகவும், சிலரை நேரடியாகவும் இங்கு இழுக்கிறீர்கள். கடிதத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியுமென்றால் பின் என்னை ஏன் படிக்கும்படிச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறீர்கள்?

பாபா : ஓ சாமா! தயவு செய்து அதைப்படி, சந்தர்ப்ப வசமாக நான் ஏதாவது பேசுவேன். அதை யார் நம்புவார்கள்?

பின் சாமா அக்கடிதத்தை வாசித்தார். பாபா அதைக் கவனத்துடன் கேட்டு உணர்ச்சியுடன் கூறினார் : "சேட்டுக்கு (தாமு அண்ணாவுக்கு)ப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அவ்னது வீட்டில் எதுவும் தேவையிருக்கவில்லை. இப்போது அவனுக்கு இருப்பதைக் கொண்டு அவன் திருப்தியடைந்து லட்சங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்கும்படி பதில் எழுது." தாமு அண்ணா ஆவலுடன் காத்திருந்த பதிலை சாமா அனுப்பினார்.

அதைப் படித்துவிட்டு லட்ச ரூபாய்களை லாபமாகப் பெறவிருந்த அவரின் ஆர்வமும், நம்பிக்கையும் தரைமட்ட மாக்கப்பட்டதை அவர் அறிந்தார். பாபாவைக் கலந்தாலோசித் ததில் தாம் தவறு செய்துவிட்டதாகக் கருதினார். ஆனால் பதிலில் சாமா, பார்ப்பதற்கும், கேட்பதற்கும் அதிக வித்தியாசம் இருப்பதாகவும், அவரே சீர்டிக்கு நேரடியாக வரவேண்டு மெனவும், பாபாவைக் காணவேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந் தால் தாமே சீர்டிக்குச் சென்று பாபாவை நேரடியாக இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்பதே சரியானது என்று நினைத்தார். எனவே அவர் சீர்டிக்குச் சென்று பாபாவைக் கண்டு, வீழ்ந்து பணிந்து அவரது கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். விவகாரத்தைப் பற்றி வெளிப்படையாகக் கேட்க அவருக்குத் தைரியமில்லை. பாபாவுக்கு கொஞ்சம் பங்கு கொடுத்தால் நலமாயிருக்கும் என அவர் எண்ணினார். பாபா இந்த வியாபாரத்தில் தமக்கு உதவி செய்தால் அவருக்குக் கொஞ்சம் பங்கையோ, லாபத்தையோ அளிக்கலாம் என மனதில் நினைத்தார். தாமு அண்ணா தன் மனதில் ரகசியமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் பாபாவுக்கு எதுவுமே திரையிடப் பட்டிருக்கவில்லை. நடந்தது, நடப்பது, நடக்கப் போவது யாவும் அவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாக இருந்தது. குழந்தை இனிப்பை விரும்புகிறது. ஆனால் தாய் அதற்குக் கசப்பான மாத்திரைகளைப் புகட்டுகிறாள். முன்னது அதன் தேக நிலைக்குக் கேடு செய்கிறது. பின்னது நலப்படுத்துகிறது. சிசுவின் நலங்கருதியே தாய் கசப்பான மாத்திரையை அதற்குச் சமாதானம் செய்து புகட்டுகிறாள். அன்பான தாயான பாபாவும், பக்தர்களின் நிகழ்கால, எதிர்கால நன்மைகளை அறிந்தவரானதால் தாமு அண்ணாவின் மனதில் இருப்பதை அறிந்து, "பாபு, அம்மாதிரி யான உலக விவகாரத்திலெல்லாம் (லாபப்பங்கு) நான் சிக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை" என்றார். பாபாவின் சம்மத மின்மையை அறிந்த தாமு அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

தானிய வியாபாரம்

பின் அவர் தானியம், அரிசி, கோதுமை, பலசரக்குச் சாமான்கள் இவைகளில் வியாபாரம் செய்யலாம் என நினைத்தார்.

பாபா அவரின் இந்த எண்ணத்தையும் படித்து "ரூபாய்க்கு 5 சேர் என வாங்கி 7 சேர் என விற்பாய்" எனக் கூறினார். எனவே இந்த வியாபாரமும் கைவிடப்பட்டது. தானிய விலையேற்றம் சிலநாள் வரை இருந்தது. பாபாவின் தீர்க்க தரிசனம் பொய்யாகிவிடும் போல் தோன்றியது. ஆனால் ஓரிரண்டு மாதங்களில் எங்கும் ஏராளமான மழை பெய்து, விலை களெல்லாம் திடீரென இறங்கிப் போய்விட்டன. எனவே தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்தவர்கள் எல்லாம் நஷ்டம் அடைந்தனர். இவ்விதியிலிருந்து தாமு அண்ணா காப்பாற்றப் பட்டார். மற்றொரு வியாபாரியுடன் தரகர் நடத்திய பஞ்சு வியாபாரமும் பயங்கரமான நஷ்டம் அடைந்ததெனக் கூறத் தேவையில்லை. பஞ்சு, தானியம் என்ற இரண்டு வியாபாரங்களிலும் உள்ள பலத்த நஷ்டத்தில் இருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியதைக் கண்ட தாமு அண்ணாவின் நம்பிக்கை பலமடைந்து அவரின் உண்மை பக்தராக இன்றுவரை கூட இருந்து வருகிறார்.

ஆம்ர லீலா (மாம்பழ அற்புதம்)

ஒருமுறை 300 நல்ல மாம்பழங்கள் கொண்ட ஒரு பார்சல் சீர்டிக்கு வந்தது. அது கோவாவிலிருந்து ராலே என்ற மம்லத்தாரால் பாபாவுக்காக சாமாவின் பேரில் அனுப்பப்பட்டு இருந்தது. அது திறக்கப்பட்டதும் எல்லா மாம்பழங்களும் நன்றாக இருந்தன. அவைகளில் நான்கை மட்டுமே பாபா தமது கோலம்பாவில் வைத்துக் கொண்டு மீதியை சாமாவிடம் ஒப்படைத்தார். "இந்த நாலு பழமும் தாமு அண்ணாவுக்கு, அவைகள் இங்கேயே இருக்கட்டும்" என்றார் பாபா.

இந்த தாமு அண்ணாவுக்கு 3 மனைவிகள். முன்னரே சொல்லப்பட்ட அவருடைய வாக்குமூலத்தின்படி அவருக்கு மூன்று அல்ல, இரண்டு மனைவியர்தாம். அவருக்குக் குழந்தை இல்லை. பல ஜோஸியர்களைக் கலந்தும், தாமே ஜோதிடத்தை ஓரளவு கற்றும் ஒரு பாப கிரஹம் தன் ஜாதகத்தில் புத்திர ஸ்தானத்தில் இருப்பதால் தனக்குக் குழந்தை பிறக்க வாய்ப்பில்லை என அறிந்து கொண்டார். ஆனால் பாபாவிடம் அவருக்கு பெரு நம்பிக்கை உண்டு. மாம்பழம் வந்து சேர்ந்த இரண்டு மணிக்குப் பின்னால் பாபாவை வணங்க அவர் சீர்டி சென்றபோது.

மற்றவர்களெல்லாம் அந்த மாம்பழத்துக்காக ஏங்கினார்களாயினும் அவர்கள் தம்மியாவின்னுடையதே. யாரைச் சேரவேண்டுமோ அவர் அதை "உண்டு மரிக்க வேண்டும்" என பாபா கூறினார். இவ்வார்த்தைகளை முதலில் தாமு அண்ணா கேட்ட போது அதிர்ச்சி அடைந்தார். ஆனால் மஹால்ஸாபதி அவைகளை விளக்கினார். சாவு என்பது தான் என்ற அஹங்காரச் சாவு ஆகும். அது பாபாவின் திருவடிகளருகில் நிகழ்வது ஓர் ஆசியேயாகும். மனம் தெளிந்து தாம் பழத்தை வாங்கிச் சாப்பிடுவதாகத் தாமு கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் பாபா அவரிடம், "நீயே தின்றுவிடாதே. உனது இளைய மனைவிக்கு இவைகளைக் கொடு. இந்த ஆம்ர லீலா (மாம்பழ அற்புதம்) அவளுக்கு நான்கு மகன்களையும், நான்கு மகள்களையும் கொடுக்கும்". காலப்போக்கில் பாபாவின் மொழிகளே உண்மையாயின, ஜோஸியர்களுடையது அல்ல என்றும் அறியப்பட்டது.

பாபாவின் கூற்றுக்களின் திறமும் பெருமையையும் அவர் வாழ்நாளில்தான் நிரூபணமாயிற்றென்றால், ஆச்சரியத்திலும் அச்சரியம்! அவர் சமாதியடைந்த பின்னும் அது மாதிரியே நிகழ்ந்தன. "நான் இறந்து விட்டபோதிலும் என்னை நம்புங்கள். எனது சமாதியில் உள்ள எலும்புகள் உங்களுக்கு நம்பிக்கையை யும் தைரியத்தையும் அளிக்கும். நான் மட்டுமல்ல, என்னிடம் முழு இதயத்தோடு சரணடைபவர்களுடன் எனது சமாதியும் பேசும், கூடச் செல்லும், தொடர்பு கொள்ளும். நான் உங்களிடத்து இல்லையென்பதாகக் கவலை கொள்ளாதீர்கள். எனது எலும்புகள் உங்களது நலத்தைக் குறித்துப் பேசி விவாதிப்பதைக் கேட்பீர்கள். ஆனால் என்னையே எப்போதும் நினைவு கூருங்கள். உள்ளம், உயிர் இவற்றால் என்னை நம்புங்கள். அப்போதுதான் நீங்கள் மிகுந்த பலனை அடைவீர்கள்" என்றார்.

பிரார்த்தனை

இவ்வத்தியாயத்தை ஹேமாட்பந்த் ஒரு வேண்டுகலுடன் முடிக்கிறார். "ஓ ஸாயி ஸத்குருவே, பக்தர்களின் கற்பகத்தருவே! நாங்கள் வேண்டுகிறோம். தாங்கள் பாதாம்புயத்தை மறக்கவோ காணாமலோ இருக்கக்கூடாது. இச்சம்சார வாழ்க்கையில் பிறப்பு

இறப்புகளால் நாங்கள் அல்லலுற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இச்சூழலில் இருந்து எங்களை இப்போது விடுவித்தருளும். எங்களது புலன்கள் ஆசைகளைத்தேடி ஓடுவதிலிருந்து எங்களைத் தடுத்தருளி அந்தர்முக ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறத் திருப்பி விடுங்கள். புலன்களும் மனதும் இப்படி வெளியில் ஓடித் திரியும் இயல்பைத் தடுக்காவிடில், தடை செய்யப்படாதவரை, தன்னை உணரும் நல்வாய்ப்பே கிடையாது. மகனோ, மனைவியோ, நண்பனோ இறுதியில் நமக்கு உதவுவது கிடையாது. தாங்கள் மட்டுமே எங்களுக்கு முக்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிப்பீர்கள். எங்களது விவாதப் பண்பையும், மற்ற பல கெடுதலான விஷயங்களையும் அறவே அழித்து விடுங்கள். தங்களது நாமத்தை உச்சரிப்பதில் எங்களது நாவுக்கு ஒரு பேராவல் ஏற்பட்டும். எங்களது நல்ல கெட்ட எண்ணங்களை யெல்லாம் துரத்திவிட்டு எங்களது வீடு, உடல் இவைகளைப் பற்றிய உணர்வை மறக்கச் செய்து எங்களது, தான் என்ற அஹங்காரத்தை அழித்து விடுங்கள். எப்போதும் தங்கள் நாமத்தை நினைவுகூர்ந்து மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடச் செய்யுங்கள். எங்களது மனச் சலனங்களை அடக்கி, அமைதி சாந்தம் இவைகளை எங்களுக்கு அருளுங்கள். தாங்கள் எங்களைச் சற்றே அரவணைத்தால் எங்கள் அறியாமை இருள் மறைந்து உங்கள் ஒளிபெற்ற மகிழ்வுடன் வாழ்வோம். தங்களது நல்அருளினாலும் எங்களது முந்தை நல்வினைகளாலும் தங்களது 'லீலாம்ருதத்தை' பருகச் செய்து ஆழ்ந்த துயிலிலிருந்து எங்களை எழுப்பிவிட்டீர்கள்.

குறிப்பு : முன்னரே குறிக்கப்பட்ட தாமு அண்ணாவின் வாக்கு மூலத்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட பகுதி கவனத்திற்குரியது.

ஒருமுறை நான் அவர் திருவடிகளருகில் மற்றவர்களுடன் அமர்ந்திருக்கும் போது எனது மனதில் இரண்டு கேள்விகள் எழுந்தன. பாபா அவ்விரண்டிற்கும் விடையளித்தார்.

(1) ஸாயிபாபாவைச் சுற்றி இவ்வளவு பேர் கூடுகிறார்களே, இவர்கள் அனைவரும் அவரிடமிருந்து பலன் பெறுகிறார்களா?

இதற்கு அவர் தம் வாய் மொழியிலேயே பதிலிறுத்தார் :

"பூத்திருக்கும் போது அம்மரத்தைப் பார். எல்லாப்

பூக்களுமே கனியாகிவிட்டால் அது எத்தகைய அற்புதமான அறுவடையாகும். ஆனால் அவ்வாறாகிறதா? பெரும்பாலானவை மலர்களாகவோ, கனியாத காய்களாகவோ காற்று ஆகியவற்றால் விழுந்து விடுகின்றன. மிகச் சிலவே மிஞ்சுகின்றன.”

(2) இரண்டாவது கேள்வி என்னைப் பற்றியதாகும்.

“பாபா இறக்க நேரிட்டால் எத்தகைய நம்பிக்கையற்ற நிலையில் நான் நிலைகுலைவேன். அப்போது நான் எங்ஙனம் வாழ்வேன்? இதற்கு பாபா, நான் அவரை நினைக்கும் போதெல்லாம் எப்போதும் எங்கும் என்னுடன் இருப்பதாகப் பதில் கூறினார். இந்த வாக்குறுதியை அவர் 1918-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரும் அதற்குப் பின்னரும் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் என்னுடன் இருக்கிறார். இன்னும் எனக்கு வழிகாட்டுகிறார். இது 1910-11இல் எனது சகோதரர்கள் என்னை விட்டுப் பாகம் பிரிந்து போய் எனது சகோதரி இறந்து, ஒரு திருட்டு நடந்து போலீஸ் விசாரணை முதலியவைகளால் நான் மனமுடைந்து இருந்த சமயம்.

எனது சகோதரி இறந்த போது என் மனம் மிகவும் கலக்க முற்றது. எனது வாழ்க்கைக்கோ, இன்பங்களுக்கோ நான் கவலைப்படவில்லை. பாபாவிடம் நான் சென்ற போது தமது உபதேசத்தால் என்னை அவர் சாந்தமாக்கினார். அப்பா குல்கர்ணியின் வீட்டில் ஒரு ‘பூரண் போளி’ சாப்பிடச் செய்து, சந்தனம் பூசச் செய்தார். எனது வீட்டில் ஒரு திருட்டு நடந்தது. எனது முப்பது வருட நண்பன், என் மனைவியின் வைரப் பெட்டியை அதனுள்ளிருந்த ஒரு புனித மூக்கு வளையத்துடன் திருடிவிட்டான். பாபாவின் புகைப்படத்தின் முன் நான் அழுதேன். மறுநாள் அப்பெட்டியுடன் அவன் திரும்பி வந்து மன்னிக்க வேண்டினான்.”

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 26

(1) பக்தபந்த், (2) ஹரிச்சந்திர பீதலே, (3) கோபால் ஆம்ப்டேகர் ஆகியோரின் கதைகள்.

முன்னுரை

இப்பிரபஞ்சத்தில் நாம் காணும் யாவும் மாயையின் விளையாட்டே. கடவுளின் ஆக்கும் ஆற்றலே. இவைகள் உண்மையில் இருப்பவை அல்ல. உண்மையான பரப்பிரம்மமே நிச்சயமாக இருக்கிறது. இருளின் காரணமாக ஒரு கயிற்றையோ, ஒரு மாலையையோ பாம்பாக நாம் எண்ணிக் கொள்வதைப் போலவே, புறத்தோற்றத்தை மட்டுமே காண்கிறோம். காணக் கூடிய பொருள்களிலெல்லாம் உள்ளுறைந்து கிடக்கும் மெய்ப் பொருளை நாம் காண்பதே இல்லை. நமது அறிவுக் கண்களை ஸத்குரு மட்டுமே திறந்துவிடுகிறார். பொருள்களை அவைகள் தோற்றத்தில் காணப்படுவது போல் பாராமல் உண்மையான ஒளியில் அவைகளைக் காணுமாறு நம்மை அவர் ஊக்குவிக் கிறார். எனவே நாம் ஸத்குருவை வணங்கி, உண்மையான காட்சியை அதாவது கடவுள் காட்சியை நமக்கருள நாம் வேண்டி நிற்போம்.

அந்தரங்க வழிபாடு

ஒரு நூதன வழிபாட்டை ஹேமாட்பந்த் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஸத்குருவின் பாதாம்புயத்தைக் கழுவும் வென்னீராக நமது ஆனந்தக் கண்ணீரை உபயோகித்து, பரிசுத்தமான அன்பு என்னும் சந்தனத்தை அவர் மேனியில் பூசிவிட்டு உண்மை நம்பிக்கை என்னும் உடையை அவர் மேனிக்கு உடுத்தி, நமது எட்டு விதமான சாத்வீக உணர்ச்சிகள் என்னும் அஷ்ட கமலங்களையும் "ஒருமை மனது" என்னும் கனியையும் அவருக்குச் சமர்ப்பிப்போம். பக்தி என்னும் நறுமணக் கரும்பொடியை அவர் தலைக்கு இட்டு பற்று என்னும் வேட்டியைக் கட்டிவிட்டு நமது தலையை அவர் பாதங்களில் வைப்போம்.

இத்தகைய எல்லா அணிமணிகளாலும் ஸத்குருவை அலங்கரித்துவிட்டு நமதனைத்தையும் அவரிடம் சமர்ப்பித்து விடுவோம். உஷ்ணத்தைப் போக்குவதற்கு பக்தியென்னும் சாமரம் கொண்டு வீசுவோம். இத்தகைய பேரானந்த வழிபாட்டுக் குப்பின் அவரை இங்ஙனம் வேண்டுவோம்.

“எங்களது புத்தியை திசை திருப்பிவிடுங்கள். அந்தர் முகமாகச் செய்யுங்கள். நித்யாநித்ய வஸ்துக்களைப் பகுத்துணரும் விவேகம். எல்லா உலகப் பொருள்களின் மீது பற்றின்மை ஆகியவைகளை எங்களுக்கு நல்கி ஆத்ம உணர்வை அடைய இவ்விதமாக எங்களை ஊக்குவியுங்கள். ஆன்மாவையும், உடலையும் உம்மிடம் ஒப்புவித்தோம் (தேகாத்ம புத்தி, அஹங்காரம்). எங்களது கண்களைத் தாங்கள தாக்குங்கள். அதன் மூலம் நாங்கள், இன்ப, துன்பங்களையே உணராதிருப்போம். தங்கள் சங்கல்பத்தின்படி - விருப்பத்தின்படி எங்களது மனதையும், உடலையும் கட்டுப்படுத்துங்கள். தங்கள், பாதாம்புயத்தில் எங்களது மனம் ஆறுதல் பெறட்டும்.”

இப்போது இந்த அத்தியாயத்தின் கதைகளுக்கு வருவோம்.

பக்த பந்த்

ஸத்குருவின் மற்றொரு பக்தரான பந்த் என்பவர் சீர்டிக்கு வரும் நல்ல அதிர்ஷ்டம் பெற நேர்ந்தது. அவருக்கு சீர்டிக்குச் செல்லும் - எண்ணமில்லை. ஆயின் மனிதன் ஒரு மாதிரி எண்ணுகிறான். கடவுள் வேறொரு விதமாகச் செயல்படுத்துகிறார். அவர் ரயில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது சீர்டிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த தனது பல நண்பர் களையும், உறவினர்களையும் காண நேர்ந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் அவரை உடன் அழைத்தனர். அவரால் இயலா தென்று சொல்ல முடியவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் பம்பாயில் இறங்கினர். பந்த் விராரில் இறங்கினார். பின்னர் சீர்டி விஜயத்திற்காகத் தனது ஸத்குருவிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு செலவுக்கு ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்தபின் அக்கோஷடியுடன் சீர்டிக்குப் புறப்பட்டார். எல்லோரும் மறுநாள் சீர்டியை அடைந்து மசூதிக்குச் சுமார் 11 மணிக்குச் சென்றனர். பாபாவின் வழிபாட்டுக்காகக் குழுமியுள்ள பக்தர்கள் வந்து கொண்டும், போய்க்கொண்டும் இருப்பதைக் கண்ட அவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் பந்த் திடீரென்று வலிப்பு வந்து உணர்வின்றிக் கீழே சாய்ந்தார். அவர்கள் எல்லோரும் பீதியடைந்தனர். எனினும் அவரைத் திரும்ப

உணர்வுக்குக் கொண்டு வர தங்களால் இயன்றதைச் செய்தனர். பாபாவின் அருளாலும், அவர் தலைமீது தெளிக்கப்பட்ட நீராலும் அவர் பிரக்ஞைக்கு வந்து, அப்போதுதான் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவர் போல் எழுந்து உட்கார்ந்தார். மற்றொரு குருவின் சீடர் அவர் என்று அறிந்து கொண்ட சர்வாந்தர்யாமியான பாபா அஞ்சாமலிருக்கும் படி அவருக்கு உறுதிகூறி, அவரது சொந்த குருவின் மீதுள்ள நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்திக் கீழ்க்கண்டவாறு அவரிடம் கூறினார். "வருவது வரட்டும், விட்டு விடாதே. உனது ஆதாரத்தையே (குருவையே) உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு எப்போதும் நிதானத்துடனும், சதாகாலமும் அவருடன் ஒன்றியும் இருப்பாய்".

இம்மொழிகளின் குறிப்பை பந்த் உடனே அறிந்து கொண்டார். இவ்விதமாக அவர் தமது ஸத்குருவை நினைவு கூர்ந்தார். பாபாவின் இந்த அன்பை அவர் தம் வாழ்நாளில் மறக்கவே இல்லை.

ஹரிச்சந்திர பிதலே

பம்பாயில் ஹரிச்சந்திர பிதலே என்னும் பெயருள்ள மனிதர் ஒருவர் இருந்தார். காக்காய் வலிப்பால் அவதியுறும் ஒரு மகன் அவருக்கு இருந்தான். பல அலோபதி, ஆயுர்வேத வைத்தியர்களிடம் காண்பித்து குணமேதும் ஏற்படவில்லை. ஒரே ஒரு வழிதான் பாக்கி இருந்தது. அதாவது ஞானிகளிடம் அடைக்கலம் புகுவது. தாஸ்கணு தமது மிகச்சிறந்த, அற்புதமான கீர்த்தனைகளால் பம்பாய் ராஜதானி எங்கும் பாபாவின் புகழைப் பரவச் செய்தார் என்று அத்தியாயம் 15ல் முன்னரே குறிக்கப் பட்டுள்ளது. திரு. பிதலே இக்கீர்த்தனைகள் சிலவற்றை 1910ல் கேட்டார். அதிலிருந்தும், மற்றவர்கள் மூலமாகவும் பாபா தமது ஸ்பரிசத்தாலும், வெறும் பார்வையாலும் மட்டுமே அனேக தீர்க்க முடியாத வியாதிகளைக் குணப்படுத்தியிருப்பதாக அறிந்தார். அதனால் ஸாயிபாபாவைக் காண அவர் மனதில் ஆர்வம் எழுந்தது. எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டு, வெகுமதிகளையும், பழக் கூடைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, பிதலே குடும்பத்துடன் சீர்டிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பின்னர் அவர்களுடன் மசூதிக்குச் சென்று பாபாவின் முன் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு தனது நோயாளிப் புதல்வனைப் பாபாவின் பாதங்களில் வைத்தார். பாபா அக்குழந்தையைக் கண்ட அத்தருணத்திலேயே ஒரு அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்தது. கண்களைச்

சுழற்றிக் கொண்டு அப்புதல்வன் உணர்வற்றுக் கீழே விழுந்தான். அவனது வாய் நுரைத்தள்ளி, உடம்பு முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டியது. உயிரை விட்டுவிட்டான் போல் தோன்றியது. இதைக் கண்டு பெற்றோர் மிகவும் படபடத்து உணர்ச்சி வசப்பட்டனர். பையனுக்கு அடிக்கடி வலிப்பு வருமாயினும் இந்த வலிப்பு நீண்டதாகத் தோன்றியது. தாயாரின் கண்களி லிருந்து மிகுந்த கண்ணீர் வந்து அவள் அழத் தொடங்கி விட்டாள். கொள்ளைக்காரனுக்குப் பயந்து ஒரு வீட்டில் ஒளிந்த ஒருவன் மீது அவ்வீடு சரிந்து விழுந்துவிட்டதைப் போலவும், புலிக்குப் பயந்து ஓடிய பசு ஒன்று, கசாப்புக் கடைக்காரன் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டதைப் போலவும், வெப்பம் தாங்காது ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கிய ஒரு வழிப்போக்கன் மீது அம்மரமே சாய்ந்து விழுந்து விட்டதைப் போன்றும், பக்தியுள்ள ஒருவன் கோவிலுக்கு வழிபடச் சென்ற போது அக்கோவிலே அவன்மீது இடிந்து விழுந்துவிட்டதைப் போன்றும் தனது நிலை யிருப்பதாகக்கூறி அவள் ஓலமிடத் தொடங்கினாள். பின் பாபா அவளை நோக்கி, "இம்மாதிரி ஓலமிடாதே. கொஞ்சம் பொறு. அமைதியாய் இரு. உன் இருப்பிடத்துக்கு இவனை எடுத்துச் செல். அரைமணி நேரத்தில் அவன் சுவாதீனத்துக்கு வருவான்" என்று கூறித் தேற்றினார். பாபா கூறியபடி அவர்கள் செய்தனர். பாபாவின் மொழிகள் உண்மையானதைக் கண்டனர். வாடாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட உடனே பையன் குணமடைந்தான். பிதலேயின் குடும்பத்தவர் அனைவரும் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அவர்கள் ஐயம் அழிந்தது. பின் பிதலே தன் மனைவியுடன் பாபாவைக் காணவந்தார். அவர்முன் மிகப் பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு பாபாவின் கால்களைப் பிடித்துவிட்டவாறே, மனதில் பாபாவின் உத்விக்கு நன்றி செலுத்தினார். பாபா புன்சிரிப்புடன், "உமது எல்லா எண்ணங்களும் சந்தேகங்களும், கருத்துகளும் இப்போது சாந்தப்படுத்தப்பட்டனவா? நம்பிக்கையும் பொறுமையும் உடையோரை ஹரி காப்பாற்றுகிறார்" என்றார். பிதலே வசதியுள்ள பணக்கார மனிதர். பெருமளவில் அவர் இனிப்புகளை வினியோகித்து பாபாவுக்கு மிகச்சிறந்த பழங்களையும் வெற்றிலை பாக்கையும் அளித்தார். பிதலேயின் மனைவி மிகச் சிறந்த பண்புடையவள். எளிமை, அன்பு, நம்பிக்கை உடையவள். தூணுக்கு அருகில் அமர்ந்து கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர்

பொங்கி வழிய பாபாவையே உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்திருப்பாள். அவளது நட்பும், அன்புமுள்ள குணத்தைக் கண்டு பாபா மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். முழு மனதோடும் முழு ஆத்மாவோடும் தம்மிடம் சரணடைந்து வழிபடுவோர் பால் ஞானிகளும் கடவுள்களும் சார்ந்திருக்கின்றனரன்றோ! பாபாவின் சந்நிதானத்தில் சில இன்பமான நாட்களைக் கழித்த பின்னர் அக்குடும்பத்தினர் புறப்படுவதற்குப் பாபாவின் அனுமதியை பெற மகுதிக்கு வந்திருந்தனர். உதியையும் ஆசீர் வாதத்தையும் அவர்களுக்கு பாபா அளித்த பின்பு பிதலேயை அருகே அழைத்தார். "பாபு, நான் உனக்கு முன்பே இரண்டு ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறேன். இப்போது மூன்று ரூபாய் தருகிறேன். இதை உனது பூஜையறையில் வைத்துக் கொள். நீ நன்மையடைவாய்" என்று கூறினார். இவைகளைப் பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அவர்முன் வீழ்ந்து வணங்கிவிட்டு, அவரது ஆசீர்வாதத்துக்காக வேண்டி நின்றார். சீர்டிக்கு இதுவே தமது முதல் விஜயமாதலால் பாபா தாம் முன்னரே இரண்டு ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல்லியது தமக்கு விளங்கவில்லை என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் எழுந்தது. இப்புதிர் விடுபடுவதற்கு அவர் ஆவலாய் இருந்தார். ஆனால் பாபா மௌனமாக இருந்து விட்டார். பிதலே பம்பாய்க்குத் திரும்பியபின் தனது கிழத் தாயாருக்கு சீர்டியில் நடந்த எல்லாவற்றையும், பாபா அவருக்கு முன்னரே இரண்டு ரூபாய் கொடுத்திருப்பதாகச் சொன்ன புதிரையும் கூறினார். அந்தக் கிழவிக்கும் அப்புதிர் புரியவில்லை. ஆனால் இதைப்பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தபின், நினைவுக்கு வந்த ஒரு பழைய சம்பவம் அப்புதிரை விடுவித்தது. "உனது மகனோடு இப்போது நீ ஸாயி பாபாவை பார்க்கச் சென்றதுபோல், பல்லாண்டுகளுக்கு முன் உனது தந்தையும் உன்னை அக்கல் கோட்டுக்கு அப்பெருமானின் தரிசனத்துக்காக அழைத்துச் சென்றார். அப்பெருமான் கூட ஒரு சித்தர், பரிபூரண யோகி, சர்வ வியாபி, தாராள மனதுடையவர். உனது தந்தை தூயவர், பக்தி யுடையவர். அவரது வழிபாடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அவர் உனது தந்தைக்கு இரண்டு ரூபாய்கள் பூஜையறையில் வைத்து வழிபடுவதற்காக அளித்தார். உனது தந்தை, தான் சாகும்வரை அதை முறைப்படி வழிபட்டு வந்தார். ஆனால் அதற்குப்பின் வழிபாடு புறக்கணிக்கப்பட்டு அந்த ரூபாய்கள் தொலைந்து போயின. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவற்றின் நினைப்பும்

மறந்து போயின. தற்போது நீ அதிர்ஷ்டசாலியாக இருந்ததால். ஸாயிபாபாவின் ரூபத்தில் அக்கல்கோட் மஹாராஜ் உனது கடமைகள், வழிபாடு இவற்றை நினைவூட்டவும், அபாயங்களை அகற்றிவிடவும் தோன்றியிருக்கிறார். இனிமேலாவது ஜாக்கிரதை. எல்லா ஐயங்களையும் கெட்ட எண்ணங்களையும் அகற்றிவிட்டு உனது மூதாதையர் வழிநின்று நன்றாக நடந்து கொள். குடும்பத் தெய்வங்களையும் காசுகளையும் வணங்கி, நன்றாக எடை போட்டு, ஞானிகளின் ஆசிகளில் பெருமைகொள். உனது பக்தி உணர்ச்சிக்கு ஸமர்த்த ஸாயி அன்புடன் புத்துணர்ச்சி ஊட்டியிருக்கிறார். உனது நன்மைக்காக அதைப் பயிர் செய்வாய்" என்று கூறினான். தாயாரின் இம்மொழிகளைக் கேட்டு பிதலே மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். பாபாவின் சர்வ வியாபித்துவத் தன்மையை அவர் அறியத் தலைப்பட்டு, அதில் உறுதியானார். பாபாவின் தரிசனத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் அவர் அறிந்தார். அதிலிருந்து அவர் குணத்தைப் பற்றி சர்வ ஜாக்கிரதையுடையவரானார்.

திரு. ஆம்ப்டேகர்

பூனாவைச் சேர்ந்த கோபால் நாராயண் ஆம்ப்டேகர் என்பவர் பாபாவின் பக்தர். அவர் தாணா ஜில்லாவில் எக்ஸைஸ் டிபார்ட்மெண்டில் பத்து ஆண்டுகளும், பின் ஜவ்ஹர் ஜில்லாவில் பணியாற்றிய பிறகு அங்கிருந்து ஓய்வு பெற்றார். வேறு ஒரு வேலை பெறுவதற்காக அவர் முயற்சித்தார். ஆனால் முடியவில்லை. மற்ற கேடுகளால் அவர் தாக்கப்பட்டு அவரது நிலை நாளுக்கு நாள் மோசமடைந்து கொண்டே வந்தது. இதே நிலைமையில் சீர்டிக்கு ஒவ்வோர் ஆண்டும் சென்று தனது கவலைகளை பாபாவின் முன் சமர்ப்பிப்பதுமாக அவர் ஏழாண்டுகள் கழித்தார். 1916-ல் அவரது நிலைமை மோசமாகி, சீர்டியிலேயே தற்கொலை செய்து கொள்வது என அவர் தீர்மானித்தார். எனவே தன் மனைவியுடன் சீர்டிக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் தீக்ஷித் வாடாவின் முன்னால் உள்ள மாட்டு வண்டியில் அவர் அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது பக்கத்திலுள்ள ஒரு கிணற்றில் குதித்துத் தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ள அவர் தீர்மானித்து விட்டார். அவர் ஒரு மாதிரியாக எண்ண, பாபா வேறொரு விதமாக நடப்பித்தார். இந்த இடத்துக்கு சில அடி தூரத்தில் இருந்த ஒரு ஓட்டல் முதலாளியும் பாபாவின் அடியவருமான சகுண் என்பவர் வெளியே வந்து அவரிடம், "அக்கல்கோட் மஹாராஜின் இச்சரிதத்தை நீங்கள்

எப்போதாவது படித்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார். ஆம்ப்டேகர் அவரிடமிருந்து அந்நூலை வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினார். எதேச்சையாக அல்லது தெய்வாதீனமாகக் கீழ்க்கண்ட ஒரு கதையை அவர் படிக்கத் தொடங்கினார். "அக்கல்கோட் மஹாராஜின் அடியவன் ஒருவன் தீர்க்கப்படமுடியாத ஒரு வியாதியால் மிகவும் அல்லலுற்றுக் கொண்டிருந்தவன். அந்த வேதனையை மேற்கொண்டு தாங்க முடியாமற் போகவே அவன் மனம் உடைந்து, தனது தொல்லைகள் எல்லாம் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர ஒரு நாள் நள்ளிரவு கிணற்றில் குதித்துவிட்டான். உடனே மஹாராஜ் அங்குவந்து அவனைத் தன் கரங்களாலேயே வெளியே எடுத்து "நல்லதோ கெட்டதோ உன் முந்தைய கருமத்தின் பயனை நீ அடைந்தாக - அனுபவித்தாக வேண்டும்". அந்த அனுபவித்தால் பூரணமெய்தவில்லையானால் தற்கொலை உனக்கு உதவியளிக்காது. மீண்டும் ஒரு பிறவி எடுத்து அக்கஷ்டத்தையே அடைய வேண்டும். எனவே உன்னை நீயே கொன்று கொள்வதற்குப் பதிலாக ஏன் இன்னும் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுவிட்டு முந்தைய கருமத்தின் பலன்களை எல்லாம் ஒரேடியாகத் தீர்த்து முடித்துவிடக்கூடாது?"

இந்த பொருத்தமான, தக்க சமயத்தில் கிடைத்த கதையைப் படித்துவிட்டு ஆம்ப்டேகர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். உள்ளம் உருகினார். பாபாவின் குறிப்பை இக்கதையின் மூலம் அவர் பெற்றிருக்காவிட்டால் அவர் உயிருடன் இருந்திருக்கமாட்டார். பாபாவின் சர்வ வியாபித்துவத்தையும், தயாளத்தையும் அவர் கண்டு, பாபா மேலுள்ள நம்பிக்கை அவருக்கு உறுதியாகி, அவர் பாபாவின் பெரும் பக்தராகிவிட்டார். அவர் தந்தையார் அக்கல்கோட் மஹாராஜின் பக்தராவார். ஸாயிபாபா அவரையும் அவர் தந்தையார் சென்ற அடிச்சுவட்டிலேயே சென்று அவரிடம் பக்தி பூண்டவராகத் தொடர்ந்திருக்கும்படி விரும்பினார். பின்னர் பாபாவின் ஆசீர்வாதம் பெற்றார். அவரின் எதிர்காலம் சிறப்புறத் தொடங்கியது. பின்னர் ஜோதிடம் படித்து அதில் திறமை பெற்றுத் தனது செல்வத்தைப் பெருக்கினார். போதுமான பணத்தை சம்பாதிக்க அவரால் இயன்று, தனது பிற்கால வாழ்வை செளகரியமாகவும், வசதியாகவும் கழித்தார்.

ஸ்ரீ ஸாயீயைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 27

விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், பாகவதம் இவற்றைக் கொடுத்து அனுகூலம் செய்தல் - தீக்ஷித்தின் வீட்டல் காட்சி - கீதா ரஹஸ்யம் - காபர்டே.

பாபா தமது ஸ்பரிசத்தால் புனிதப்படுத்தி, மத சம்பந்தமான நூல்களைப் பாராயணத்துக்காகவும், இதர விஷயங்களுக்காகவும் பக்தர்களுக்கு அளித்து எங்ஙனம் அனுகூலம் செய்தார் என்பதை இவ்வத்தியாயம் கூறுகிறது.

முன்னுரை

ஒரு மனிதன் கடலில் மூழ்கும் போது, எல்லா தீர்த்தங்களிலும் புனித ஆறுகளிலும் நீராடிய புண்ணியம் அவனை வந்தெய்துகிறது. அதே மாதிரியாக ஒரு மனிதன் ஸத்குருவின் பாதங்களில் அடைக்கலம் புகும்போது, அவன் மூவரையும் பிரம்மா விஷ்ணு மஹாதேவரையும், பரப்பிரம்மத்தையும் வணங்கும் பேறு அவனுக்கு உண்டாகிறது. கற்பகத் தருவும், ஞானசாகரமும் நமக்கு ஆன்ம உணர்வை அளிப்பவருமான ஸாயிக்கு ஜெயம் உண்டாகட்டும். ஓ ஸாயி! தங்களது கதைகள் பால் எங்களுக்கு ஆர்வம் உண்டாகச் செய்யுங்கள். சாதகப் பறவை மேகங்களினுள் உறையும் நீரைப் பருகி இன்பமடையும். இதைக் கற்போரும் கேட்போரும் அதே மன நிறைவுப் பாங்கில் இவைகளை ஆர்வத்துடன் பருகட்டும். தங்களது கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்களும் அவர்களது குடும்பமும் சாத்வீக உணர்வுகள் அனைத்தையும் பெறட்டும். அதாவது மனம் உருகி கண்களில் நீர் நிறைய அவர்கள் மூச்சு ஒரே சீராக அமைந்து அவர்கள் மனம் அமைதியடைந்து, அவர்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்து, அழுது, தேம்பி உடல் குலுங்கட்டும். எங்கள் பகைமையும்

வித்தியாசங்களும், பெரியனவாயினும் சிறியனவாயினும் மறைந்தொழியட்டும். இவைகள் எல்லாம் நடந்தால், குருவின் கிருபை அவன்மீது மலர்ந்திருக்கிறது என்பது பொருள். இத்தகைய உணர்வுகள் உன்பால் எழும்போது குரு மிகமிக மகிழ்கிறார். ஆத்ம உணர்வு என்னும் லட்சியத்தில் உனக்கு நிச்சயமாக வழிகாட்டுவார். பாபாவிடம் முழுமையான இதயப்பூர்வமான சரணாகதி எய்துதலே மாயையின் பிடிகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு மிகச் சிறந்த வழியாகும். மாயைக்கு அப்பால் வேதங்களால் உன்னை எடுத்துச் செல்ல முடியாது. ஸத்குரு ஒருவரே அங்ஙனம் செய்ய முடியும். பரம்பொருளை எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் காண முடியும்.

புனிதமாக்கப்பட்ட நூலை அளித்தல்

பாபா உபதேசம் அளிக்கும் பல முறைகளை முந்தைய அத்தியாயங்களில் நாம் முன்னரே கண்டிருக்கிறோம். அவற்றில் ஒரு முறையை இங்கு காண்போம். தாங்கள் சிறப்பாகப் பாராயணம் செய்ய விரும்பிய சில மத சம்பந்தமான நூல்களை பாபாவிடம் எடுத்துச் சென்று, அவரால் தொடப்பட்டு, புனிதம் ஆக்கப்பட்ட அவைகளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வதும் சிலரின் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. அத்தகைய நூல்களை அவர்கள் தினந்தோறும் படிக்கும்போது பாபா அவர்களுடன் இருப்பதாக உணர்ந்தனர். ஒருமுறை காகா மஹாஜனி "ஏகநாத பாகவதம்" புத்தகம் ஒன்றுடன் சீர்டிக்கு வந்தார். சாமா இந்நூலைப் படிப்பதற்காக எடுத்து, அதைத் தன்னுடன் மசூதிக்கு எடுத்துச் சென்றுவிட்டார். பாபா அதை அவரிடமிருந்து வாங்கி இங்கும் அங்குமாக சில பக்கங்களைப் புரட்டிவிட்டு, சாமாவிடம் திரும்ப அளித்து, "இதை நீ வைத்துக் கொள்" என்றார்.

சாமா : அது காகாவுடையது. அவருக்கு அதைத் திரும்பக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

பாபா : இல்லையில்லை. நான் அதை உனக்கு அளித்ததால் நன்மைக்காக உன்னிடமே வைத்துக்கொள். உனக்கு அது பயன்படும்.

இவ்விதமாகப் பல நூல்கள் சாமாவிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன. காகா இன்னும் சில நாட்களில் மற்றொரு பாகவதத்துடன் வந்து அதை பாபாவின் கரங்களில் அளித்தார். பாபா அவருக்கு அதைப் பிரசாதமாகத் திரும்ப அளித்து அதை நன்றாகப்

பாதுகாக்கும்படியும் அது அவரை நல்ல நிலையில் வைத்திருக்கும் என்றும் கூறினார். காகாவும் அதை வணக்கத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

சாமாவும், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமும்

சாமா, பாபாவின் மிக நெருங்கிய பக்தர். விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தின் ஒரு பிரதியை பிரசாதமாக அவருக்கு அளிப்பதன் மூலம் பாபா அவருக்கு அருள் செய்ய விரும்பினார். ஒருமுறை ஒரு ராம்தாஸி பக்தர் சீர்டிக்கு வந்து அங்கு சில காலம் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் பின்பற்றிய ஒழுங்குமுறை கீழ்வருமாறு : அதிகாலையில் அவர் எழுந்திருந்து முகம் கழுவி, குளித்துவிட்டு, குங்கும நிறை ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு திருநீற்றை உடலில் தரித்துக் கொண்டு, விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், அத்யாத்ம ராமாயணம் இவைகளை நம்பிக்கை யுடன் படிப்பார். அவர் இவைகளை அடிக்கடி பலமுறை படித்தார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் பாபா விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தை சாமாவுக்கும் ஆரம்பித்து வைத்து அவருக்கு அருள் செய்ய நினைத்தார். எனவே ராமதாஸியைத் தன்னருகில் அழைத்து, பாபா கூறுகிறேன். "நான் தாங்க முடியாத வயிற்றுவலியால் அல்லலுறுகிறேன். நான் சூரத்தாவாரை (Sennapd - மிதமான பேதி மருந்து) உட்கொண்டாலன்றி வலி நிற்காது. எனவே கடை வீதிக்குப் போய் இம்மருந்தை வாங்கி வா".

பின்னர் பாபா தமது யதாஸ்தானத்திலிருந்து இறங்கி ராமதாஸி படித்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்கு வந்து விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாவை எடுத்துத் தமது இடத்துக்கு வந்து சாமாவிடம்,

"ஓ சாமா! இப்புத்தகம் மிகவும் பயனுள்ளது. பலனுள்ளது. எனவே இதை உனக்குப் பரிசளிக்கிறேன். ஒருமுறை நான் தீவிரமாகக் கஷ்டப்பட்டேன். எனது இதயம் துடிக்கத் தொடங்கி, என் உயிர் மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருந்தது. அத்தகைய தருணத்தில் நான் இந்நூலை எனது மார்போடு வைத்து அனைத்துக் கொண்டேன். அப்போது, சாமா, அது எத்தகைய ஆறுதலை அளித்தது. அல்லாவே என்னைக் காப்பாற்றக் கீழிறங்கி வந்தாரென்று நினைத்தேன். எனவே இதை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். மெதுவாகப்படி தினந்தோறும் குறைந்த பட்சம் ஒரு நாமத்தையாவது படி அது உனக்கு நன்மை செய்யும்".

சாமா : அது எனக்கு வேண்டாம். அதன் சொந்தக் காரனான ராம்தாஸி ஒரு பைத்தியம். பிடிவாதக்காரன். கோபக்காரன். நிச்சயம் என்னுடன் சண்டைக்கு வருவான். மேலும் நான் ஒரு பட்டிக்காட்டான். ஆதலால் எனக்கு இந்நூலிலுள்ள ஸமஸ்க்ருத எழுத்துக்கள் படிக்கத் தெரியாது.

சாமா, பாபா தமது இச்செய்கையின் மூலம் தன்னை ராம்தாஸிக்கு எதிராகக் கிளப்பிவிடுவதாக நினைத்தார். பாபா அவருக்காக என்ன நினைத்தார் என்பதைப் பற்றிய எண்ணமே அவருக்கு இல்லை. சாமா ஒரு பட்டிக்காடாக இருந்த போதும், அவருடைய நெருங்கிய பக்தராகையால் இந்த விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தை அவர் கழுத்தில் சூட்டி உலகத் துன்பங்களினின்று அவரைக் காக்க பாபா எண்ணியிருக்க வேண்டும். கடவுள் நாமத்தின் சக்தி யாவரும் அறிந்ததே. அது நம்மை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் காப்பாற்றி, பிறப்பு, இறப்புச் சுழலினின்றும் நம்மை விடுதலையாக்குகிறது. இதைவிடச் சலபமான சாதனம் வேறெதுவும் இல்லை. நம் மனதை மிகச் சிறந்த முறையில் அது தூய்மைப்படுத்துகிறது. அதற்கு எவ்வித சடங்கு முறைகளோ, தடையோ கிடையாது. அது அவ்வளவு சலபம், அவ்வளவு பயன் உள்ளது. சாமா இந்த சாதனையில் ஆர்வம் கொள்ளாதவராய் இருப்பினும் பாபா இதைத்தான் சாமாவைச் செய்யும்படி விரும்பினார். எனவே பாபா அதை அவர்மேல் திணித்தார். ஏகநாத மஹாராஜ் இம்மாதிரியாகவே ஒரு ஏழைப்பிராமணனிடம் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தைத் திணித்து அவனைக் காப்பாற்றினார் என்று வெகுநாட்களுக்கு முன்பே கூறப்பட்டிருக்கிறது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தைப் பாராயணம் செய்வதும் மனதைத் தூய்மைப்படுத்துகின்ற திறந்த அகலமான வழியாகும். எனவே பாபா இதைத்தான் சாமாவிடம் திணித்தார்.

ராம்தாஸி சூரத்தாவாரை விதைகளுடன் உடனே திரும்பினார். அங்கிருந்த அண்ணாசிஞ்சணீகர் நாரதர் வேலை செய்ய விரும்பி நடந்ததெல்லாம் அவரிடம் உரைத்தார். ராம்தாஸி உடனே கோபத்தால் குதித்தார். தனது முழு வெறியுடன் சாமாவிடம் இறங்கி வந்தார். தனக்கு வயிற்றுவலி என்ற பேரில் மருந்து வாங்கிவர அவரை அனுப்பும்படிப் பாபாவைத் தூண்டி விட்டது சாமாதான் என்றும் இவ்வாறாக அவரது புத்தகத்தை எடுத்துக்

கொண்டார் என்றும் கூறினார். சாமாவை அவர் திட்டவும் செய்து அவர் புத்தகத்தைத் திருப்பித் தரவில்லையானால் அவர்முன் தன் மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளப் போவதாகக் கூறினார். சாமா அமைதியாக அவருடன் எதிர்த்துப் பார்த்தார். அது பயனளிக்கவில்லை. பின் பாபா அவரை அன்புடன் அவரை நோக்கி "ஓ ராம்தாஸி! என்ன விஷயம்? ஏன் இவ்வளவு கலங்கிப் போயிருக்கிறாய்? சாமா நம் பையன் இல்லையா? வீணாக அவனை ஏன் திட்டுகிறாய்? இவ்வளவு சண்டைபோடும் ஆளாக நீ எப்படி இருக்கிறாய்? மிருதுவான, இனிமையான மொழிகளைப் பேச உன்னால் முடியாதா? நீ தினந்தோறும் இந்தப் புனித நூல்களைப் படிக்கிறாய். எனினும் உன் மனது தூய்மையற்றதாயும் உனது உணர்வுகள் கட்டுப்பாடில்லாமலும் இருக்கின்றன! நீ என்ன ராம்தாஸி போ! இவைகள் எல்லாவற்றிலும் நீ பற்றற்று கவனமின்றி இருக்க வேண்டும். இந்தப் புத்தகத்தை நீ இவ்வளவு அதிகமாக விரும்புவது வியப்பாயில்லை? உண்மையான ராம்தாஸிக்கு 'மமதா' (பற்று) இருக்கக்கூடாது. ஆனால் 'சமதா' (எல்லோரையும் ஒன்று எனப்பாவிக்கும் பண்பு) இருக்க வேண்டும். சாமா பையனுடன் ஒரு புத்தகத்துக்காக மட்டும் நீ சண்டை செய்து கொண்டிருக்கிறாய் போ, உன் இடத்தில் அமர்ந்து கொள். பணம் கொடுத்தால் ஏராளமாகப் புத்தகங்கள் கிடைக்கும். ஆனால் மனிதர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். நன்றாக நினைத்துப் பார்த்துத் தயவுள்ளவனாய் இரு. உன் புத்தகம் என்ன மதிப்புப் பெறும்? சாமாவுக்கு அதைப்பற்றி கவலையில்லை. நான்தான் அதை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தேன். உனக்கு அது மனப்பாடமாகத் தெரியும். சாமா அதைப் படித்து பலனடைய வேண்டும் என்று நான் எண்ணினேன். எனவே நான் அதை அவனிடம் கொடுத்தேன்" என்றார்.

பாபாவின் மொழிகள் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கின்றன. அவைகளின் பலன் ஆச்சரியமானது. ராம்தாஸி அமைதியானார். சாமாவிடம் அதற்குப் பதிலாக பஞ்சரத்னி கீதை ஒன்று எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூறினார். சாமா அதிக சந்தோஷமடைந்து, "ஒன்று ஏன்? பதிலாக உனக்குப் பத்து பிரதிகள் தருகிறேன்" என்று கூறினார்.

முடிவாக இவ்விஷயம் சமாதானத்துக்கு வந்தது. எந்தக் கடவுளை அறியவேண்டுமென்று அவர் கவலைப்பட்டது

கிடையாதோ அவரைப் பற்றிய விஷயங்கள் அடங்கியுள்ள பஞ்சரத்னி கீதையை ராம்தாஸி கேட்டது ஏன்? தினந்தோறும் மசூதியில் பாபாவின்முன் மதப் புத்தகங்களைப் படித்த ராம்தாஸி, சாமாவிடம் அவர் முன்னிலையிலேயே சண்டை செய்வானேன்? என்ற கேள்விகளையெல்லாம் கருதுங்கால் பழியை யாரிடம் ஒதுக்குவது என்பதையும் யாரைத் திட்டுவது என்பதையும் நாம் அறியோம். இந்நிகழ்ச்சி நடந்திராவிட்டால் ஈஸ்வர நாமத்தின் மகிமை, விஷ்ணு ஸகஸ்ரநாம பாராயணம் ஆகிய விஷயங்களெல்லாம் சாமாவின் அறிவிற்கு எட்டியிருக்காது என்பதை மட்டும் நாம் அறிவோம். எனவே பாபாவின், கற்பிக்கும் முறையும் ஆரம்பித்து வைக்கும் முறையும் விசேஷமானது என்று நாம் காண்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் சாமா அந்நூலைப் படிப்படியாகக் கற்கவே செய்தார். ஹரி ஸீதாராம் தீக்ஷிதரும் பேராசிரியர் நரகேயும் சாமாவுக்குச் சரியான உச்சரிப்பைச் சொல்லிக் கொடுத்தனர். காலக்கிரமத்தில் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் சாமாவுக்கு மனப்பாடம் ஆகிவிட்டது.

விட்டல் காட்சி

ஒருநாள் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் சீர்டியில் உள்ள தனது வாடாவில் காலைக் குளியலுக்குப்பின் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது விட்டலின் காட்சி ஒன்றை அவர் கண்டார். பின்பு பாபாவை அவர் காணச் சென்ற போது "விட்டல் பாடல் வந்தாரா? நீர் அவரைக் காணவில்லையா? அவர் மிகவும் நழுவல் பேர்வழி. இறுக்க அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளும் இல்லாவிடில் உமக்கு "டேக்கா" கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போய் விடுவார்" என்று கூறினார் பாபா. பின்னர் மத்தியான வேளையில் பண்டரீபுரத்து விட்டல்லாவின் 20-25 படங்களுடன் ஒரு வியாபாரி வந்தான். தான் தியானத்தில் கண்ட விட்டல்லாவின் உருவத்துடன் இது அப்படியே அச்சாகப் பொருந்தியிருப்பது கண்டு திரு. தீக்ஷித் அதிசயமடைந்தார். பாபாவின் மொழிகளையும் நினைவு கூர்ந்து, மிகுந்த விருப்பத்தடன் ஒரு படத்தை வாங்கி, தனது பூஜையறையில் வழிபாட்டுக்காக வைத்தார்.

கீதா ரஹஸ்யம்

பிரம்ம வித்தையைக் கற்பவர்களை பாபா எப்போதும் நேசித்தார். அவர்களை ஊக்குவித்தார். உதாரணத்துக்கு ஒன்று,

ஒருமுறை பாபுஸாஹேப் ஜோக்(G) ஒரு பார்சலைப் பெற்றார். லோகமான்ய திலகர் எழுதிய கீதாஹஸ்யத்தின் ஒரு பிரதி அதனுள் இருந்தது. தனது அக்குளில் அதை வைத்தவாறு மசூதிக்கு வந்து அவர் பாபாவின் முன் வீழ்ந்து பணிந்தபோது பார்சல் பாபாவின் பாதத்தில் சென்று விழுந்தது. பாபா அது என்ன என்று விசாரித்தார். அவ்விடத்திலேயே பார்சல் உடைக்கப்பட்டு அப்புத்தகம் பாபாவின் கரத்தில் வைக்கப்பட்டது. இங்குமங்குமாக அதன் சில பக்கங்களை அவர் புரட்டி விட்டுத் தமது பையிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்து அதன்மீது வைத்து, அதை ஜோக்கிடம் அளித்து, "இதை முழுமையும் படி, உனக்கு நன்மை விளையும்" என்றார்.

திருமதி & திரு. காபர்டே

காபர்டேயைப் பற்றிய விளக்கங்களுடன் இவ்வத்தியாயத்தை நாம் முடிப்போம். ஒருமுறை தாதாஸாஹேப் காபர்டே தன் குடும்பத்துடன் சீர்டிக்கு வந்து சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். (அவர் தங்கியிருந்ததன் டயரி "ஸ்ரீ ஸாயி லீலா" பத்திரிக்கை Vol. 1ல் ஆங்கிலத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது). தாதாஸாஹேப் சாதாரண மனிதரல்ல. அவர் அமராவதியின் மிகப் பெரிய பணக்காரர், மிகவும் புகழ்பெற்ற அட்வகேட்டும், டெல்லி கவுன்சிலின் அங்கத்தினர்களுள் ஒருவரும் ஆவார். மிகவும் புத்திசாதுர்யமும், மிகச் சிறப்பான பேச்சாளருமாவார். ஆயினும் பாபாவின் முன் வாய்திறக்க அவருக்குத் தைரியமில்லை. பெரும்பாலான பக்தர்கள் பாபாவுடன் அடிக்கடி பேசி விவாதித்தனர். ஆனால் காபர்டே, நூல்கர், புட்டி ஆகிய மூவர் மட்டும் எப்போதும் மெளனமாக இருந்தனர். அவர்கள் சாந்தம், எளிமை, பொறுமை, நற்பண்பு வாய்க்கப்பெற்றவர்கள். தாதாஸாஹேப் மற்றவர்களுக்கு பஞ்சதசியை (புகழ் பெற்ற வித்யாரண்யரால் இயற்றப்பெற்ற அத்வைத தத்துவத்தைப் பற்றிய பிரசித்தமான ஸமஸ்கிருத நூல்) படித்து விளக்கம் செய்யும் வல்லமை உடையவர். அவர் மசூதிக்கு பாபாவின் முன் வந்த பிறகு ஒரு வார்த்தைக் கூட பேச மாட்டார். வேதங்களில் கூட ஒருவன் எவ்வளவுதான் கற்றுத் தேறியிருப்பினும் பிரம்மத்தை அறிந்தவன்முன் உண்மையிலேயே மங்கி விடுகிறான். ஆன்ம அறிவின்முன் கல்வி பிரகாசிக்க முடியாது. தாதாஸாஹேப் நான்கு

மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். ஆனால் அவர் மனைவியோ ஏழு மாதங்கள் தங்கியிருந்தாள். இருவரும் தங்களின் சீரடி வாசத்தைப் பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். திருமதி காபர்டே, பாபாவின்பால் விசுவாசம், பக்தி, ஆழ்ந்த அன்பு இவைகளைக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு மதியமும் மசூதிக்கு அவளே பாபாவுக்கு நைவேத்தியத்தை எடுத்து வருவாள். அது பாபாவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பின்புதான் அவள் உண்ணச் செல்வாள். அவளது நிதானமான, உறுதியான பக்தியை மற்றவர்களுக்குக் காட்ட பாபா விரும்பினார். ஒருநாள் அவள் ஸாஞ்ஜா (கோதுமை பலகாரம்) பூரி, சாதம், சூப், சர்க்கரைப் பொங்கல், வற்றல் இவைகளுடன் மசூதிக்கு வந்தாள். வழக்கமாக மணிக்கணக்கில் காக்கும் பாபா உடனே எழுந்திருந்து தனது சாப்பாட்டு இடத்துக்குச் சென்று, பாத்திரத்தின் மூடியை எடுத்து விட்டு ஊக்கத்துடன் அவைகளை உண்ணத் தொடங்கினார்.

சாமா : ஏன் இந்த பாரபட்சம்? மற்றவர்களின் உணவை வீசியெறிந்துவிட்டு, அவைகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்ப தற்கும் கவலை கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் இதையோ தாங்களே ஊக்கத்துடன் வாங்குகிறீர்கள். அதற்கு நியாயம் செய்யுங்கள். இப்பெண்மணியின் பலகாரங்கள் மட்டும் ஏன் அவ்வளவு இனிமையாக இருக்கின்றன? இது எங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கிறது.

பாபா : உண்மையிலேயே இவ்வண்ணவு அசாதாரணமானது தான். முந்தைய பிறவியில் இவள், ஒரு வியாபாரியின் கொழுத்த பசுவாக அதிக பால் கொடுத்து வந்தாள். பின்னர் அவள் மறைந்து ஒரு தோட்டக்காரன் குடும்பத்திலும், பின்னர் கூடித்திரிய குடும்பம் ஒன்றிலும் பிறந்து, ஒரு வணிகனைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள். பின்னர் ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தாள். மிக நீண்ட காலத்துக்குப் பின் நான் அவளைக் காண்கிறேன். அவளது பாத்திரத்திலிருந்து சில அன்புக் கவளங்களை நான் உண்பேன். இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே அவளது பலகாரத்துக் குரிய முழுத் தீர்ப்பையும் அவர் வழங்கி, தமது வாய், கை முதலியவற்றைக் கழுவிக்கொண்டு மனநிறைவின் அறிகுறியாகச் சில ஏப்பம் விட்டுத் தமது இருக்கையில் அமர்ந்தார். பின்னர் அவள் வணங்கி அவர் கால்களைப் பிடித்து விடத் தொடங்கினாள். பாபா

அவளுடன் பேசத் தொடங்கி தம் கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்த அவளது கையை ஆதரவாகப் பிடித்துவிடத் தொடங்கினார். இந்த பரஸ்பர சேவையைக் கண்டுவிட்டு சாமா வேடிக்கை செய்ய ஆரம்பித்தார். "இது நன்றாக நடக்கிறது. கடவுளும் பக்தையும் ஒருவருக்கொருவர் சேவை செய்து கொள்வதைக் காண்பது அற்புதக் காட்சியாகும்" என்றார். அவளது விகவாசமான சேவையைக் கண்டு பாபா அவளை, மெதுவான, மிருதுவான, அற்புதமான குரலில் 'ராஜாராமா ராஜாராமா' என்று அப்போதிலிருந்து எப்போதும் ஸ்மரிக்கும்படியாகக் கூறி "இதை நீ செய்துவந்தால், உனது வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை எய்துவாய். உனது மனம் சாந்தி பெற்று பெருமளவு நீ பயனடைவாய்" என்றார். ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றிப் பழக்கமில்லாதவர் களுக்கு இது ஒரு சாதாரண விஷயமாகத் தோன்றும். உண்மையில் அது அவ்வாறில்லை. 'சக்தி-பாத்' என்றழைக்கப்படும் குருவின் சக்தியை சீடனுக்கு மாற்றி விடுவதாகும். பாபாவின் மொழிகள் எவ்வளவு வல்லமை வாய்ந்தவை களாகவும் பலனுள்ளவையாகவும் இருக்கின்றன. ஒரே வினாடியில் அவைகள் அவளது உள்ளத்தைத் துளைத்து அங்கே இடம் பிடித்துக் கொண்டன.

குருவுக்கும் சீடனுக்கும் இருக்க வேண்டிய உறவுத் தன்மையைப் பற்றி இந்நிகழ்ச்சி நமக்கு விளக்குகிறது. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கூர்ந்து சேவை செய்ய வேண்டும். அவர்களிடையே எவ்விதப் பாகுபாடும் வித்தியாசமும் இல்லை. இருவரும் ஒன்றே. ஒருவரில்லாமல் மற்றவர் வாழ முடியாது. சீடன் குருவின் பாதங்களில் தனது தலையை வைப்பது புறத் தோற்றம். உண்மையிலும் அந்தரங்கத்திலும் அவர்கள் ஒன்றேயாம். அவர்களிடையே எவ்விதப் பாகுபாட்டைக் காண்பவன் இன்னும் பக்குவமடையாதவன். ஒழுங்கற்றவன்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 28

சீர்டிக்கு இழுக்கப்பட்ட சீட்டுக் குருவிகள் - (1) லக்மிசந்த்,
(2) பர்ஹாண்பூர் மாத், (3) மேகா.

முன்னுரை

ஸாயி முடிவானவரோ, வரையறைக்கு உட்பட்டவரோ அல்ல. எறும்பு, பூச்சிகள் முதற்கொண்டு பிரம்மா வரையுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிலும் அவர் உறைந்திருக்கிறார். அவர் 'சர்வ வியாபி'. வேத ஞானத்தில் ஸாயி நன்றாகப் பயிற்சியுடையவர். அங்ஙனமே 'ஆத்ம உணர்வி'லும், இவை இரண்டிலும் அவர் வல்லவராகையால் ஸத்குருவாய் இருப்பதற்கு அவர் மிகப் பொருத்தமானவராவார். சீடர்களைத் தட்டியெழுப்பி, அவர்களை ஆத்ம உணர்வில் ஸ்தாபிக்க இயலாத யாரும், எவ்வளவு கற்றறிந்தவராக இருப்பினும் ஸத்குரு என்றழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவராகார். பொதுவாக இவ்வுடலை அன்னை ஈன்றெடுக்கிறாள். தவறாமல் வாழ்வை, சாவுப் பின் தொடர்கிறது. ஆனால் வாழ்வு, சாவு இரண்டையும் ஸத்குரு அழித்துவிடுகிறார். எனவே அவர் மற்ற எவரைக் காட்டிலும் அதிகக் கருணையும் அன்பும் உடையவராவார்.

ஸாயிபாபா அடிக்கடி கூறுவதாவது : "எனது ஆள் (பக்தன்) எவ்வளவு தூரத்திலிருந்தாலும், என்னிடமிருந்து மூவாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த போதும் காலில் நூல் கட்டியுள்ள சீட்டுக் குருவி இழுக்கப்படுவதைப் போன்று அவன் சீர்டிக்கு இழுக்கப்படுவான்".

இந்த அத்தியாயம் அம்மாதிரி மூன்று சீட்டுக் குருவிகள் இழுக்கப்பட்ட கதையைக் கூறுகின்றது.

(1) லாலா லக்மிசந்த்

பம்பாயில் ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர் அச்சகத்தில் இம்மனிதர்

பணியாற்றி வந்தார். பின்னர் ரயில்வே டிபார்ட்மென்டிலும் அதன் பின் M/s. ராலி பிரதர்ஸ் அண்டு கம்பெனியிலும் இவர் குமாஸ்தாவாகப் பணியாற்றினார். 1910ல் அவர் பாபாவின் தொடர்பு பெற்றார். கிறிஸ்துமஸ்ஸுக்கு ஓரிரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பாக, தாடியுடன் கூடிய கிழவனார் ஒருவர் தம் பக்தர்கள் புடைசூழ நின்று கொண்டிருப்பதைத் தான் சாந்தாகுருஸில் இருக்கும்போது கனவில் கண்டார். சில நாட்களுக்குப் பின் தாஸ்கணுவின் கீர்த்தனையைக் கேட்பதற்காகத் தமது நண்பரான திரு. தத்தத்ரேயா மஞ்சநாத் பிஜூர் என்பவரின் வீட்டுக்குச் சென்றார். கீர்த்தனை செய்யும்போது மக்களுக்கு முன் பாபாவின் படத்தை வைப்பது தாஸ்கணுவின் வழக்கமாகும். தான் கனவில் கண்ட கிழவனாரின் உருவ அமைப்புகள் எல்லாம் இப்படத்துடன் அப்படியே அச்சாகப் பொருந்தியிருப்பது கண்டு லக்மிசந்த் அதிசயப்பட்டார். தான் கனவில் கண்ட கிழவனார் ஸாயிபாபாவே என்ற முடிவிற்கு வந்தார். இச்சித்திரத்தின் தரிசனம், தாஸ்கணுவின் பாடல், அவர் உரை நிகழ்த்திய துகாராமின் வாழ்க்கை இவை அனைத்தும் அவர் மனதில் ஓர் ஆழ்ந்த உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அவர் சீரடி போகத் தீர்மானித்தார். ஸத்குரு தேடும் படலத்திலும், ஆன்மீக முயற்சியிலும் கடவுள் எப்போதும் உதவி செய்கிறார் என்பது பக்தர்களின் அனுபவமாகும். அதேநாள் இரவு 8 மணியளவில் சங்கர்ராவ் என்ற அவரது நண்பர், வீட்டுக் கதவைத் தட்டி, சீரடிக்குத் தன்னுடன் அவர் வருவாரா என்று கேட்டார். அவரது மகிழ்ச்சி கரை காணவில்லை. உடனே அவர் சீரடி செல்லத் தீர்மானித்தார். தனது மாமாவிடமிருந்து ரூ. 15.00 கடன் வாங்கிக் கொண்டு உரிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தான பிறகு அவர் சீரடிக்குப் புறப்பட்டார். ரயிலில் அவரும் அவரது நண்பரும் சில பஜனைப் பாடல்களைப் பாடினர். சீரடிக்கு அருகில் உள்ள தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த, உடன் வந்த நான்கு முகமதியப் பிரயாணிகளிடம் அவர்கள் இருவரும் ஸாயிபாபாவைக் குறித்து விசாரித்தனர். பல ஆண்டுகளாக சீரடியில் வசித்துவரும் ஸாயிபாபா ஒரு பெரும் ஞானி என்று அவர்கள் எல்லோரும் கூறினர். அவர்கள் கோபர்காங்வை அடைந்த போது, பாபாவுக்குச் சமர்ப்பிப்பதற்காக சில பழங்களை லக்மிசந்த் வாங்க விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகள்.

வேடிக்கை வினோதங்கள் இவற்றில் அவ்வளவு தூரம் கவரப்பட்டவராய் அதிலேயே ஆழ்ந்து முழுகி மேற்படிப் பழங்களை வாங்குவதை மறந்தே போய்விட்டார். சீர்டியை அவர்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போது மீண்டும் பழங்களைப் பற்றி அவருக்கு நினைவு வந்தது. அதே சமயத்தில் தலையில் பழக்கூடையுடன் இருந்த கிழவி ஒருத்தி வண்டியைத் தொடர்ந்து ஓடி வந்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். வண்டி நிறுத்தப்பட்டது. மகிழ்வுடன் சில பழங்களைப் பொறுக்கி அவர் வாங்கினார். அப்போது, "மீதமுள்ளவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் என் சார்பில் பாபாவுக்குச் சமர்ப்பியுங்கள்" என்றாள் அக்கிழவி. பழங்களை அவர் வாங்க எண்ணியிருந்தது, அவர் அதை மறந்து போனது. அக்கிழவியின் குறுக்கீடு, பாபாவின்பால் அவளது பக்தி, ஆகிய இந்த உண்மைகள் அனைத்தும் அந்த இரு நண்பர்களுக்கும் வியப்பையூட்டியது. இந்தக் கிழவி, தான் கனவில் கண்ட கிழவனாருக்கு ஏதேனும் உறவு போலும் என்று லக்மிசந்த் நினைத்தார். பின்னர் மீண்டும் அவர்கள் சவாரி செய்து சீர்டிக்கருகில் வந்தனர். மசூதியில் கொடி பறந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டு அதற்கு அவர்கள் வணக்கம் செலுத்தினர். கையில் பூஜை சாமான்களுடன் மசூதிக்கு அவர்கள் சென்று உரிய முறையில் பாபாவை வழிபட்டனர். லக்மிசந்த் பாபாவைக் கண்டதும் மிகவும் உருகி, அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தார். நறுமணம் கமழும் தாமரை மல்லால் தேனீ ஒன்று கவரப்படுவதுபோல் பர்பாவின் திருவடிகளில் அவர் கவரப்பட்டார்.

பின்னர் பாபா கூறினார் : "வஞ்சகமான ஆசாமி! வழியில் பஜனை செய்கிறான். மற்றவர்களை விசாரிக்கிறான். ஏன் மற்றவர்களைக் கேட்க வேண்டும்? நமது கண்களாலே எல்லா வற்றையும் நாம் காண வேண்டும். மற்றவர்களைக் கேட்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? உனது கனவு மெய்யா, பொய்யா என்று நீயே எண்ணிப்பார். மார்வாடியிடமிருந்து கடன் வாங்கிக் கொண்டு தரிசனத்துக்காக வரவேண்டியதன் தேவையென்ன? உள்ளத்தின் ஆசை இப்போது நிறைவடைந்ததா?"

இம்மொழிகளைக் கேட்டு பாபாவின் சர்வ வியாபித்து வத்தைக் கண்டு லக்மிசந்த் அதிர்ச்சியடைந்தார். தனது வீட்டி

லிருந்து தான் சீர்டிக்கு வரும் வழியில் நிகழ்ந்தது எல்லா வற்றையும் பாபா அறிந்தது எங்ஙனம் என்று திகைத்து நின்றார்.

தமது தரிசனத்தைப் பெறுவதற்காகவோ, எந்த ஒரு விழா நாட்களைக் கொண்டாடுவதற்காகவோ, தீர்த்த யாத்திரை செய்வதன் பொருட்டோ மக்கள் கடனாளியாவது பாபாவுக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது என்பதே இவ்விடத்தில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமாகும்.

ஸாஞ்ஜா (கோதுமைப் பணியாரம்)

மத்தியான வேளையில் லக்மிசந்த் உணவுக்காக அமர்ந்திருந்தபோது, ஒரு பக்தரிடமிருந்து பிரசாதமாகக் கொஞ்சம் ஸாஞ்ஜாவை அவர் பெற்றார். மறுநாளும் அதை அவர் எதிர் பார்த்தார். ஆனால் ஒன்றும் பெறவில்லை. எனவே அதைப்பெற அவர் கவலையுற்றார். மூன்றாம் நாள் பாபாவிடம் ஆரத்தி நேரத்தின் போது என்ன நைவேத்யம் தான் கொண்டுவர வேண்டுமென ஜோக்(G) கேட்டார். ஸாஞ்ஜாவைக் கொண்டுவரும்படி பாபா கூறினார். பின் பக்தர்கள் இரண்டு பாளை நிறைய ஸாஞ்ஜாவைக் கொண்டு வந்தனர். லக்மிசந்த் மிகவும் பசியாய் இருந்தார். அவர் முதுகில் கொஞ்சம் வலி இருந்தது. பாபா அப்போது, "நீ பசியாயிருப்பது நன்று. அதற்காக கொஞ்சம் ஸாஞ்ஜாவை உட்கொள். முதுகு வலிக்கு ஏதாவது மருந்து போட்டுக் கொள்" என்று அவரிடம் கூறினார். பாபா மீண்டும் தம் மனதைப் படித்து, அங்கு என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பேசியது குறித்து அவர் மீண்டும் ஆச்சரியத்தால் தாக்கப்பட்டார். எத்தகைய சர்வ வியாபியாக பாபா இருக்கிறார்!

திருஷ்டி

இத்தருணத்தில் லக்மிசந்த் ஒருமுறை ஓர் இரவு சாவடி ஊர்வலத்தைக் கண்ணுற்றார். பாபா அப்போது இருமலால் மிகுந்த அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாபாவின் இத்தொல்லை சிலரின் திருஷ்டிபட்டதால் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். மறுநாள் காலை அவர் மசூதிக்குச் சென்ற போது பாபா சாமாவிடம் "நேற்றிரவு நான் இருமலால் அவதியுற்றேன். அது திருஷ்டியினாலோ? சிலரின் திருஷ்டி என் மீது வேலை செய்கிறது. எனவேதான் நான் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

இவ்விஷயத்தில் லக்மிசந்தின் உள்ளத்தில் இருந்ததை பாபா பேசினார்.

பாபாவின் சர்வ வியாபித்துவத்துக்கான இந்த நிரூபணங்களையெல்லாம் கண்டுவிட்டு பாபாவை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, "நான் தங்கள் தரிசனத்தால் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். எப்போதும் என்பால் அன்பு பூண்டு தயவுள்ளவராக இருந்து என்னைக் காத்து ரக்ஷியுங்கள். தங்கள் பாதாம்புயத்தைத் தவிர பிறிதொரு கடவுள் எனக்கில்லை. தங்களின் பஜனையின் பாலும் பாதகமலங்களின்பாலும் என்மனம் எப்போதும் லயித்து இருக்கட்டும். இவ்வுலகின் துன்பங்களிலிருந்து தங்களின் அருள் எங்களைப் பாதுகாக்கட்டும். நான் எப்போதும் தங்கள் நாமத்தையே உச்சரிக்க வேண்டும். மகிழ்வுடன் இருக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

பாபாவின் உதியையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு மிகவும் அகமகிழ்ந்து, திருப்தியுற்று, வழியெல்லாம் பாபாவின் புகழைப் பாடியவண்ணம் தன் நண்பனுடன் வீடு திரும்பினார். பின்னால் பாபாவின் தீவிர பக்தர் ஒருவராக அவர் இருந்தார். சீரடிக்குச் செல்லும் எந்த நண்பனிடமும் பூமாலைகள், தக்ஷிணை, கற்பூரம் இவைகளை அவர் கொடுத்து அனுப்புவார்.

பர்ஹாண்பூர் அம்மையார்

இப்போது நாம் மற்றுமொரு குருவியிடம் திரும்புவோம் (பக்தனுக்கு பாபா அழைக்கும் பெயர்). பர்ஹாண்பூரில் உள்ள ஒரு மாது ஸாயிபாபா தன் வீட்டுக்கு வந்து அவர்தம் உணவுக்காக கிச்சடி (உப்பு, பருப்பு கலந்த சாதம்) பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாகக் கனவு கண்டாள். விழித்துப் பார்க்கையில் வாசற்படியில் யாரையும் காணோம். என்றபோதும் அக்காட்சியால் அவள் மனம் மிக நெகிழ்ந்து தனது கணவன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் கூறினாள். தபால் இலாகாவில் அவர் பணியாற்றி வந்தார். அவர் அகோலாவுக்கு மாற்றப்பட்டபோது பக்தர்களான கணவனும் மனைவியும் சீரடிக்குப் போவதெனத் தீர்மானித்தனர். ஒரு பொருத்தமான நாளில் இருவரும் புறப்பட்டு வழியில் கோமதி தீர்த்தத்துக்குச் சென்றுவிட்டு சீரடியை அடைந்து அங்கு இரண்டு மாதம் தங்கினர். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் மகுதியை அடைந்து

பாபாவை வழிபட்டு, காலத்தைச் சந்தோஷமாகக் கழித்தனர். அவ்விருவரும் கிச்சடியை நைவேத்யமாக சமர்ப்பிக்க சீர்டிக்கு வந்தனர். ஆனால் முதல் பதினான்கு தினங்களுக்கு என்ன காரணத்தாலேயோ அதை ஸமர்ப்பிக்க அவர்களுக்கு இயலவில்லை. அப்பெண்மணிக்கு இந்தக் காலதாமதம் பிடிக்கவில்லை. பின் பதினைந்தாவது நாள் அவள் தனது கிச்சடியுடன் மசூதிக்கு வந்தாள். பாபாவும் மற்றவர்களும் ஏற்கனவே சாப்பாட்டுக்காக அமர்ந்து கொண்டிருப்பதையும் திரை தொங்கவிடப்பட்டதையும் கண்டாள். ஆனால் அவளால் பொறுக்க இயலவில்லை. திரையைக் கையால் விலக்கிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அப்பலகாரத்துடன் அவள் வந்ததும் பாபா மிகவும் மகிழ்ந்து கரண்டி கரண்டியாகக் கிச்சடியை உண்டார். இவ்விஷயத்தில் பாபாவின் ஊக்கத்தைக் கண்டு எல்லோரும் அதிசயமடைந்தனர். இந்தக் கிச்சடிக் கதையைக் கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் பக்தர்கள்பால் பாபா கொண்டிருந்த அசாதாரண அன்பு உறுதியாயிற்று.

மேகா

இப்போது நாம் மூன்றாவதும், பெரியதுமான சிட்டுக் குருவியிடம் போவோம். ராவ்பஹதூர் ஹரிவிநாயக் ஸாடேயின் பிராமணச் சமையல்காரனான வீரம்காங்வைச் சேர்ந்த மேகா என்பவன் எளிமை மிகுந்தவன், படிக்காதவன். அவன் ஒரு சிவபக்தன். "நமசிவாய" என்ற பஞ்சாக்ஷரத்தை அவன் சதா காலமும் ஸ்மரித்து வந்தான். சந்தியாவைப் பற்றியோ, அதன் முக்கிய மந்திரமான காயத்திரியைப் பற்றியோ அவனுக்கு எதுவும் தெரியாது. ஸாடே அவனிடம் ஆர்வம் பூண்டு அவனுக்கு சந்தியாவையும், காயத்ரியையும் கற்பித்தார். சீர்டி ஸாயிபாபா சிவனின் அவதாரம் என்று அவனுக்குக் கூறி சீர்டிக்கு அவனைப் புறப்படச் செய்தார். புரோஜ் ரயில் நிலையத்தில் ஸாயிபாபா ஒரு முகம்மதியர் என்று கேள்விப்பட்டான். அவனது வைதீகமான எளிய மனம், ஒரு முகம்மதியர்முன் வணங்குவதைக் குறித்து மிகவும் குழப்பமடைந்து, தன்னை அங்கு அனுப்ப வேண்டாமென அவனது எஜமானரை வேண்டிக் கொண்டான். ஆனால் அவரோ போக வேண்டியதை வற்புறுத்தி அவ்விடமிருந்த தனது

மாமனாரான கணேஷ் தாமோதர் என்ற தாதா கேல்கருக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்து இவனை ஸாயிபாபாவுக்கு அறிமுகப்படுத்துமாறு அனுப்பினார். அவன் சீர்டிக்குச் சென்று மசூதியை அடைந்த போது பாபா மிகவும் கோபமாய் இருந்தார். அவனை மசூதிக்குள் நுழைய விடவில்லை. "அந்த ராஸ்கலை வெளியே தள்ளு" என்று கர்ஜித்தார். "நீ உயர்ந்த ஜாதி பிராமணன். நான் கீழான முகம்மதியன். இங்கு வருவதால் நீ உனது ஜாதியை இழந்து விடுவாய். எனவே நீ போய்விடு" என்று அவனை நோக்கி உரைத்தார். இவ்வுரைகளைக் கேட்டதும் மேகா நடுங்கத் தொடங்கினாள். தன் மனதில் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை பாபா எங்ஙனம் அறியலானார் என்பது குறித்து அவன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் அங்கு சில நாட்கள் தங்கி பாபாவுக்குத் தனக்கே உரிய முறையில் சேவை செய்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இன்னும் பக்குவமடையவில்லை. பின்னர் அவன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டு திரியம்பகேச்வரத்தில் ஒன்றரை ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தான். மீண்டும் அவன் சீர்டிக்கு வந்தான். இம்முறை தாதா கேல்கரின் குறுக்கீட்டால் மசூதிக்குள் நுழையவும், சீர்டியில் தங்கவும் அவன் அனுமதிக்கப்பட்டான். மேகாவுக்கு பாபா உதவியது வாய்மொழிக் குறிப்புகள் எதனாலும் அல்ல. மேகாவின்மேல் அவர் மானசீகமான அருள் செய்தார். இதனால் மேகா பெருமளவு மாறுதலுற்று நன்மை அடைந்தான். பின்னர் ஸாயி பாபாவை சிவனின் அவதாரமாகவே அவன் கருதலானான். சிவனை வழிபடுவதற்கு வில்வ இலைகள் தேவையாய் இருந்ததால் மேகா ஒவ்வொரு நாளும் அவைகளைக் கொணர்வதற்காக மைல்கணக்கில் நடந்து சென்று தனது சிவனை (பாபாவை) வழிபடுவான். கிராமத்தில் உள்ள எல்லா தெய்வங்களையும் வணங்கிய பின்னர் மசூதிக்கு வந்து பாபாவின் ஆசனத்திற்கு வணக்கம் செலுத்திய பின்னர் அவன் பாபாவை வழிபட்டு, சில சேவைகளைச் (பாபாவின் பாதங்களைப் பிடித்து விடுவது) செய்த பின்பு பாபாவின் பாதங்களைக் கழுவிய தீர்த்தத்தைப் பருகுவது ஆகியவை அவனது வழக்கம். ஒருமுறை கண்டோபா கோயிலின் கதவு சாத்தியிருந்ததால் அவன் அந்தக் கடவுளை, வழிபடாமலே மசூதிக்கு வந்தான். பாபா அவனது வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் கதவு திறந்திருக்கிறது என்று கூறி திருப்பி

அனுப்பிவிட்டார். மேகா அங்கு சென்று கதவு திறந்தது கண்டு கண்டோபாவை வணங்கிய பின் வழக்கம்போல் பாபாவிடம் திரும்பி வந்தான்.

கங்கா ஸ்நானம்

ஒரு மகர சங்கிராந்தி தினத்தன்று பாபாவின் உடலில் சந்தனம் பூசி அவரைக் கங்கை நீரால் குளிப்பாட்ட மேகா விரும்பினான். இந்த செயல்முறைக்கு உடன்பட முதலில் பாபா மனதில்லாதவராய் இருந்தார். ஆனால் அவனது தொடர்ந்த வேண்டுகளின் காரணமாக அவர் சம்மதித்தார். கோமதி ஆற்றிலிருந்து புனிதநீர் கொணர்வதற்காக அவன் 24 மைல்கள் (போய்வர) சென்று திரும்ப வேண்டும். அவன் நீர்கொண்டுவந்து மத்தியான ஸ்நானத்திற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு, பாபாவை அதற்காகத் தயாராய் இருக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டான். ஒரு பக்கிரி என்ற முறையில் தனக்கும் கங்கை நீருக்கும் ஒன்றும் தொடர்பு இருக்கவில்லை என்றும் பாபா மீண்டும் அவனிடம் இந்தக் குளியலிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டினார். ஆனால் மேகா அதற்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. கங்கை நீர் அபிஷேகத்தால் சிவபெருமான் மகிழ்கிறார் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அந்த நல்ல நாளன்று அவனது சிவனுக்கு (பாபா) அவன் அந்த அபிஷேகத்தைச் செய்தாக வேண்டும். பின்ன பாபா சம்மதித்துக் கீழிறங்கி வந்து ஆசனப் பலகையில் அமர்ந்து தலையை முன்னால் நீட்டிக்கொண்டு "ஓ மேகா! இதையாவது தயவு செய்வாயாக, தலையே உடம்பின் பிரதான பாகமாதலால் தலைமேல் மட்டும் நீர் ஊற்று. உடம்பு முழுவதும் குளிப்பதற்கு அது சமமாகும் என்றார். "அப்படியே" என்றான் மேகா. அவன் அபிஷேக கலயத்தை மேலே தூக்கித் தலையின்மேல் ஊற்றத் தொடங்கினான். ஆனால் அப்படிச் செய்துக் கொண்டிருக்கும் போது அன்பால் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு "ஹர் கங்கே" என்று கூவிக் கொண்டே அவர் உடல், முழுவதும் நீரை ஊற்றவிட்டான். கலயத்தைப் புறத்தில் வைத்துவிட்டுப் பாபாவைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். அவனது வியப்புக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் ஏற்ப பாபாவின் தலை மட்டுமே நனைந்திருந்தது. உடம்பு ஈரமில்லாமலே இருந்தது.

திரிகூலமும் லிங்கமும்

பாபாவை மேகா இரண்டு இடங்களில் வழிபட்டான். மசூதியில் நேரடியாகவும், வாடாவில் நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர் அளித்த பாபாவின் பெரிய படத்தையும் பூஜித்து வந்தான். இதை அவன் ஓராண்டுகாலம் செய்துவந்தான். பின்னர் அவனது பக்தியை மெச்சி அவனது நம்பிக்கையை உறுதி செய்வதற்காக பாபா அவனுக்கு ஒரு காட்சி நல்கினார். ஒரு நாள் அதிகாலையில், மேகா இன்னும் படுக்கையைவிட்டு எழாமலிருக்கையில் விழிப்புடன், ஆனால் கண்கள் மூடியிருந்த நிலையில் பாபாவின் உருவத்தை அவன் தெளிவாகக் கண்டான். அவன் விழித்திருப்பதை அறிந்து பாபா அவன்மீது அக்ஷதையை வீசியெறிந்து "மேகா! திரிகூலம் வரை" என்று உரைத்து மறைந்துவிட்டார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவன் ஆவலுடன் கண்களைத் திறந்தான். ஆனால் அங்கு பாபாவைக் காணவில்லை. அக்ஷதை மட்டும் அங்குமிங்கும் சிதறிக் கிடப்பதை கண்டான். பின்னர் பாபாவிடம் அவன் சென்று காட்சியைப் பற்றிக் கூறி ஒரு திரிகூலம் வரைவதற்கு அவரின் இசைவையும் கேட்டான்.

பாபா : திரிகூலம் வரையும்படி நான் உன்னைக் கேட்ட மொழிகளை நீ கேட்கவில்லையா? எனது மொழிகள் எப்போதும் பொருள் என்னும் சூல் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு போதும் வெறுமையானதல்ல.

மேகா : என்னைத் தாங்கள் எழுப்பியதாகக் கருதினேன். ஆனால் எல்லாக் கதவுகளும் மூடியிருந்ததால் அதை ஒரு காட்சியாக நினைத்தேன்.

பாபா : நான் நுழைவதற்கு எனக்கு எவ்விதக் கதவும் தேவையில்லை. எனக்கு எவ்வித உருவமோ, நீளமோ கிடையாது. எப்போதும் எங்கும் நான் வசிக்கிறேன். என்னை நம்பி என்பால் லயமாகும் மனிதனின் எல்லாக் காரியங்களையும் பொம்மலாட்டத்தைப் போன்று நான் நின்று நடத்துகிறேன்.

மேகா, வாடாவுக்குத் திரும்பிவந்து பாபாவின் படத்தருகே சிவப்பு திரிகூலம் ஒன்றைச் சுவரில் வரைந்தான். மறுநாள் பூனாவில் இருந்து ஒரு ராம்தாசி பக்தர் வந்து பாபாவை வணங்கி அவருக்கு ஒரு லிங்கத்தைச் சமர்ப்பித்தார். இச்சமயத்தில் மேகாவும்

அவ்விடம் வந்தான். பாபா அவனிடம், "பார், சங்கர் வந்துவிட்டார். இப்போது அவரைக் காப்பாற்று (அதாவது வழிபடு). சூலத்தை லிங்கம் உடனே தொடர்ந்து வந்தது கண்டு மேகா அதிசயமடைத்தான். வாடாவிழும் கூட காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் குளித்தபின் கையில் துவட்டிய துண்டுடன் நின்று ஸாயியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது மனக்காட்சியில் ஒரு லிங்கத்தைக் கண்டார். இது குறித்து அவர் அதிசயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மேகா அவ்விடம் வந்து, பாபா தனக்கு பரிசளித்த லிங்கத்தை அவரிடம் காட்டினான். தான் காட்சியில் சில நிமிட நேரங்களுக்கு முன் கண்ட லிங்கம் இதனுடன் அச்சாகப் பொருந்தியிருப்பது கண்டு அவர் மிகவும் மகிழ்வுற்றார். சில நாட்களில் திரிசூலம் வரைவதும் முடிவடைந்தது. பாபா அந்த லிங்கத்தை, மேகா வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த பெரிய படத்தின் அருகில் ஸ்தாபித்தார். சிவ பூஜை செய்வது மேகாவுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. திரிசூலம் வரையச் செய்வித்ததும், அதனருகில் லிங்கத்தை ஸ்தாபித்ததும், அதன்மூலம் பாபா அவனது நம்பிக்கையை ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்த சேவைக்குப் பின்னர், ஒவ்வொரு நாள் மத்தியானமும், மாலையும் வழக்கமான வழிபாட்டையும், ஆரத்தியையும் செய்த பின்பு, 1912-ல் மேகா சிவபதம் சேர்ந்தான். பின்னர் பாபா தமது கைகளை அவனது உடல்மீது தடவி, "இவன் என் உண்மை பக்தன்" என உரைத்தார். தமது சொந்த செலவிலேயே வழக்கமான சாப்பாடு பிராமணர்களுக்குச் செய்து வைக்க ஆணையிட்டார். இது காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 29

(1) சென்னை பஜனை சங்கம், (2) தெண்டுல்கர் (தகப்பனாரும் மகனும்), (3) டாக்டர் கேப்டன் ஹாடே, (4) வாமன் நார்வேகர் ஆகியோரின் கதைகள்.

இந்த அத்தியாயம் சாயிபாபாவைப் பற்றி மற்ற பல அற்புதமான கவையான கதைகளை விவரிக்கிறது.

(1) சென்னை பஜனை சங்கம்

1916-ம் ஆண்டில் இந்தக் குழு காசிக்குத் தீர்த்தயாத்திரையாக புறப்பட்டது. ஒரு மனிதர், அவர் மனைவி, மகள், மைத்துனி ஆகியோரையே அக்குழு கொண்டிருந்தது. துரதிஷ்டவசமாக அவர்களின் பெயர்கள் கூறப்படவில்லை. போகும் வழியில் அகமத்நகர் ஜில்லா, கோபர்காங்வ் தாலுக்காவிலுள்ள சீரடியில், தமது பக்தர்களுக்கும் அங்கு சென்று தங்களது திறமைகளைக் காட்டிய திறமைசாலிகளுக்குத் தினந்தோறும் பணத்தை வினியோகித்துவரும் தாராளமும், அமைதியும், சாந்தியும் உடையவராகிய மிகுந்த பெரும் ஞானி ஒருவர் இருக்கிறார் என்று அவர்கள் கேள்விப்பட்டனர். ஸாயிபாபாவால் தக்ஷிணையாக ஏராளமான பணம் தினந்தோறும் சேகரிக்கப்பட்டது. இத்தொகையிலிருந்து பக்த கொண்டாஜியின் மகளான அமனி என்ற 3 வயது குழந்தைக்குத் தினந்தோறும் ரூ. 1/-ம், வேறு சிலருக்குத் தினந்தோறும் ரூ. 2/- முதல் ரூ. 5/- வரையும், அமனியின் தாயாருக்குத் தினந்தோறும் ரூ. 6/-ம் மற்றும் அவர் விரும்பியவாறு மற்ற பக்தர்களுக்கு தினந்தோறும் ரூ. 10/- முதல் ரூ. 20/- வரையிலும் ரூ. 50/- கூட அவர் வினியோகித்தார்.

இவைகளையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு அந்த கோஷ்டி சீரடிக்கு வந்து அங்கு தங்கியது. அக்குழு மிக நல்ல பஜனை

செய்து மிகச் சிறந்த பாடல்களையெல்லாம் பாடியது. ஆனால் அந்தரங்கமாக அவர்கள் பணத்துக்காக ஆசைப்பட்டனர். அக்கோஷ்டியில் மூவர் பேராசை பிடித்தவர்களாய் இருந்தனர். ஆனால் அவ்வீட்டுத் தலைவியின் குணம் வேறுபட்டதாய் இருந்தது. அவளுக்கு பாபாவின் மேல் அன்பும், பிரியமும் இருந்தது. ஒரு நாள் மத்தியான ஆரத்தியின் போது அவளது பக்தி, நம்பிக்கை இவற்றில் பெருமகிழ்வடைந்த பாபா அவளுக்கு அவளது இஷ்ட தெய்வக் காட்சியை அளித்தார். அவளுக்கு பாபா, வழக்கப்படி, ஸாயிநாதனுக்குப் பதில் ஸீதாநாதனாக (ராமனாகக்) காட்சியளித்தார். அவளது இஷ்ட தெய்வத்தைக் கண்டு அவள் மிகமிக உருகிப்போய் விட்டாள். அவளது கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கி வழிய மகிழ்ச்சியால் கைகளைத் தட்டினாள். மக்கள் அவளது ஆனந்த நிலையைக் கண்டு அதிசயமுற்றனர். ஆனால் அதன் காரணத்தை அவர்கள் அறிய இயலவில்லை. பின்னால் மாலைப்பொழுதில் எல்லாவற்றையும் அவள் தன் கணவனுக்கு விளக்கினாள். ஸாயிபாபாவுக்குப் பதிலாக அவள் எங்ஙனம் ஸ்ரீராமரைக் கண்டாள் என அவள் கூறினாள். அவள் மிக எளிமையும், பக்தியும் பூண்டவளாதலால் அது அவளது "மனப் பிராந்தியே" என அவர் நினைத்தார். "மற்றவர்கள் எல்லாம் ஸாயிபாபாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நீ மட்டும் ஸ்ரீராமனை காண்பதாவது" என்று அவர் அவளை கேலி செய்தார். அவளது மனம் அமைதியாகவும், சாந்தமாகவும் இருந்த போதெல்லாம் அடிக்கடி ஸ்ரீராம தரிசனத்தைக் கண்டாள். ஆதலால் அவள் இக்கூற்றுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை.

அற்புதக் காட்சி

இம்மாதிரியாக எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒருநாள் இரவு அவள் கணவர் தன் கனவில் அற்புதக் காட்சி ஒன்றைக் கண்டார். அது வருமாறு :

அவர் ஒரு பெரிய நகரத்தில் இருக்கிறார். போலீஸ் அவரைக் கைது செய்து கைகளைக் கட்டி, லாக்-அப்பில் வைத்திருக்கிறது. போலீஸ் நன்றாக அழுத்திக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது ஜெயிலுக்கு வெளியில் ஸாயிபாபா அமைதியாக

நின்றுகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறார். பாபா இவ்வளவு அருகில் இருப்பதைக் கண்டு வெளிப்படையான குரலில் அவரிடம் "உமது புகழைக் கேள்விபட்டு நான் உமது திருவடிகளிடையே வந்தேன். தாங்களே நேரில் நின்றுக் கொண்டிருக்கும்போது எனக்கு இந்தக் கேடு ஏன் நிகழ வேண்டும்?" என வினவுகிறார்.

பாபா : உனது கருமத்தின் விளைவை நீ அனுபவித்தாக வேண்டும்.

அவர் : இந்தப் பிறவியில் இத்தகைய துரதிர்ஷ்டத்தை அளிக்கும் விதத்தில் நான் ஏதும் செய்யவில்லையே?

பாபா : இப்பிறவியில் இல்லையென்றால் உனது போன பிறவியில் நீ ஏதும் பாவம் செய்திருப்பாய்.

அவர் : எனது முந்தைய பிறவி பற்றி எனக்கு ஏதும் தெரியாது ஆனால் அப்படியே நான் செய்திருப்பதாகவே வைத்துக் கொண்டபோதிலும் தங்கள் ஸாந்நித்யத்தின் முன்னர், நெருப்பில் வைக்கோல் எரிவதைப் போன்று ஏன் அவைகள் அழிக்கப்படக்கூடாது?

பாபா : உனக்கு அத்தகைய நம்பிக்கை உண்டா?

அவர் : ஆம்.

பாபா : உனது கண்களை மூடு.

அவர் : கண்களை மூடியது தான் தாமதம் ஏதோ ஒன்று கீழே விழுந்து பலத்த அடிபடுவதுபோல் கேட்டது. அவர் கண்களைத் திறந்த போது தாம் விடுதலையாகி இருப்பதையும், போலீஸ் இரத்தம் சிந்தி கீழே விழுந்து கிடப்பதையும் கண்டார். மிகவும் பீதியடைந்து பாபாவை அவர் பார்த்தார்.

பாபா : நீ இப்போது நன்றாகப் பிடிபட்டுக் கொண்டாய். இப்போது அதிகாரிகள் வந்து உன்னைக் கைது செய்வார்கள்.

அவர் கெஞ்சினார். தங்களைத் தவிர என்னைக் காப்பாற்றுவார் வேறு ஒருவரும் இல்லை. எப்படியாவது என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் என்றார்.

பின்னர் பாபா அவரை மீண்டும் கண்களை மூடச் சொன்னார். அவர் அதே மாதிரியாகச் செய்து பின் கண்களைத் திறந்ததும் அவர் ஜெயிலுக்கு வெளியே விடுதலையாகி

இருப்பதையும் பாபா அவரருகில் இருப்பதையும் கண்டார். பாபாவின் காலடிகளில் அப்போது அவர் வீழ்ந்தார்.

“இந்த நமஸ்காரத்திற்கும் முந்தைய நமஸ்காரங்களுக்கும் ஏதேனும் வித்தியாசம் உண்டா?” என்று பாபா கேட்டார். “ஏராளமான வித்தியாசம் இருக்கிறது. எனது முந்தைய நமஸ்காரங்களெல்லாம் தங்களிடமிருந்து பணம் பெறுவதற்காகச் செய்யப்பட்டன. ஆனால் இந்த நமஸ்காரமோ தாங்கள் ‘கடவுள்’ என்ற எண்ணத்தில் செய்யப்படுகிறது. அத்துடன் தாங்கள் முஸ்லீமாக இருந்துகொண்டு இந்துக்களைப் பாழ்படுத்துவதாக நினைத்தேன்.

பாபா : முகம்மதியக் கடவுள் மீது உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?

அவர் : இல்லை.

பாபா : “பஞ்சா” என்ற கை அடையாளம் உங்கள் வீட்டில் இல்லையா? ‘தாபூத்’ (மொஹரம்) சமயத்தில் நீ அதை வழிபடுவதில்லையா? கல்யாணம் மற்றும் இதர பண்டிகைக் காலங்களில் நீங்கள் அமைதிப்படுத்தி ஆற்றும் காட் பிபீ என்ற மற்றொரு முகம்மதிய தெய்வம் உங்கள் வீட்டில் இல்லையா?

அவர் இவைகளையெல்லாம் ஒத்துக் கொண்டார்.

பாபா : உனக்கு வேறென்ன வேண்டும்.

அவரது குரு ராம்தாஸின் தரிசனத்தைப் பெற அவர் மனதில் அவா ஒன்று எழுந்தது. அப்போது பாபா பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கச் சொன்னார். அவர் திரும்பியோது ராம்தாஸ் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் காலடியில் விழப்போன போது ராம்தாஸ் மறைந்துவிட்டார். பின்னர் அவர் பாபாவை விருப்பத்துடன் “நீங்கள் வயதானவராகத் தோன்றுகிறீர்களே. உங்கள் வயது என்னவென்று தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

பாபா : என்ன! நான் கிழவன் என்றா சொல்கிறாய்? என்னோடு ஒரு ஓட்டப்பந்தயம் விட்டுப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்.

இதைக் கூறிவிட்டு பாபா ஓடத் தொடங்கினார். அவரும் பின்னால் ஓடினார். ஓடும்போது பாபா அவர் தம் பாதத்தால் எழும்பிய தூசியில் மறைந்துவிட்டார். அவரும் கண்விழித்தார்.

விழித்தபின் கனவுக் சாட்சியைப் பற்றி அவர் தீவிரமாகச்

சிந்தித்தார். அவரது மனோபாவனை முற்றிலுமாக மாறிவிட்டது. பாபாவின் பெருமையை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். இதன்பின் அவரது பறிக்கும் பண்பும் சந்தேகமும் மறைந்து ஒழிந்தன. பாபாவின் பாதாம்புயத்தில் உண்மையான பக்தி அவருக்கு ஏற்பட்டது. அக்காட்சி கனவுதான். ஆனால் கேட்கப்பட்ட வினா விடைகள் மிகவும் விறுவிறுப்பானதும் பொருள் செறிந்ததும் ஆகும். மறுநாள் காலை எல்லோரும் ஆரத்திக்காக மசூதியில் குழுமிய போது பாபா அவருக்கு இரண்டு ரூபாய் மதிப்புள்ள இனிப்புக்களையும் தம் பாக்கெட்டிலிருந்து இரண்டு ரூபாயும் எடுத்து பிரசாதமாக அளித்தார். மேலும் சில நாட்கள் அவரை அங்கு தங்கச் செய்து "அல்லா உனக்கு தாராளமாக அளிப்பார். உனக்கு எல்லாவித நன்மைகளையும் செய்வார்" என்று ஆசிகூறினார். அங்கு அவர் அதிகப் பணம் பெறவில்லை. ஆனால் அதற்கும் மேலானவைகளைப் பெற்றார். அதாவது பாபாவின் ஆசியை. அது அவருக்குத் தொடர்ந்து நன்மையளித்து வந்தது. பின்னால் அக்கோஷ்டிக்கு ஏராளமான பணம் கிடைத்தது. அவர்களது பிரயாணம் வெற்றிகரமாக முடிவடைந்தது. அவர்கள் பிரயாணத்தின் போது எவ்வித அசௌகரியமோ, தொல்லை யோ ஏற்படவில்லை. பத்திரமாகவும் சௌக்கியமாகவும் அவர்கள் வீடு திரும்பினர். அவரது அருளால் எய்திய ஆனந்தத்தையும் பாபாவின் மொழிகளையும் ஆசிகளையும் நினைந்தவாரே!

தெண்டுல்கர் குடும்பம்

பாந்த்ராவில் தெண்டுல்கர் என்னும் குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அதன் உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் பாபாவிடம் பக்தி பூண்டவர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர். 'ஸ்ரீ ஸாயிநாத் பஜன் மாலா' என்னும் 800 செய்யுட்கள் கொண்ட ஒரு நூலை திருமதி ஸாவித்திரிபாயி தெண்டுல்கர் பதிப்பித்திருக்கிறார். அது பாபாவின் லீலைகளை எல்லாம் விளக்குகிறது. பாபாவைப் பற்றி ஆர்வம் கொண்டோர் எல்லோரும் படிக்க உகந்த நூல் அது. பாபு தெண்டுல்கர் என்னும் அவர்களது புதல்வன் இரவும், பகலும் அரும்பாடுபட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மருத்துவப் பரிட்சைக்குச் செல்ல வேண்டும். சில ஜோசியர்களைக் கலந்தாலோசித்தான். அவனது ஜாதகத்தைப் பரிசீலித்து விட்டு

கிரகங்கள் அவனுக்கு இவ்வருடம் சாதகமில்லை என்றும், எனவே அடுத்த வருடம் அவன் பரீட்சைக்குச் சென்றால் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவான் என்றும் கூறினார். இது அவனைக் கவலைக்குள்ளாக்கி, நிலை கொள்ளாமலிருக்கச் செய்தது. சில நாட்களுக்குப்பின் அவனது தாயார் சீரடி சென்று பாபாவைக் கண்டாள். பல விஷயங்களுடன், சில நாட்களில் பரீட்சை எழுதவிருந்த தன் மகனின் கவலைக்கிடமான நிலைமையையும் அவள் பாபாவுக்குக் கூறினாள். இதைக் கேட்டுவிட்டு பாபா கூறினார்: "உனது மகனிடம் என்னை நம்பும்படிச் சொல். ஜாதகம், கைரேகைக்காரர்களின் ஜோசியம் ஆகியோரின் முன்னோடி உரைகளைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு அவன் பாட்டுக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கட்டும். பரீட்சையை அமைதியாக எழுதட்டும். அவன் இவ்வாண்டு தேறுவது உறுதி. என்னை நம்பும்படியும், ஏமாற்றமடையவேண்டாம் என்றும் சொல்".

தாய், வீட்டுக்குத் திரும்பி இச்செய்தியை மகனுக்குத் தெரிவித்தாள். பின்னர் அவன் கஷ்டப்பட்டுப் படித்து உரிய காலத்தில் பரீட்சையும் எழுதினான். எழுதும் பேப்பர்களை (Written) அவன் நன்றாகச் செய்திருந்தான். ஆனால் சந்தேகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பாஸ் செய்வதற்குப் போதுமான மார்க்குகள் தான் பெறப்போவதில்லை என்று எண்ணினான். எனவே வாய்மொழிப் பரீட்சைக்கு (Oral) போவதைப்பற்றி அவன் கவலைப்பட வில்லை. ஆனால் பரீட்சை அதிகாரி அவனை விடுவதாக இல்லை. அவன் எழுதிய பேப்பர்களில் பாஸ் செய்து விட்டதாகவும், வாய்மொழிப் பரீட்சைக்கு அவன் வரவேண்டும் என்றும் சகமாணவன் ஒருவன் மூலம் செய்தியனுப்பினார். இவ்வாறாக அவன் அப்பரீட்சையில் தேறுவதற்கும் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, இரண்டிலுமே வெற்றியடைந்தான். கிரஹங்கள் அவனுக்கு எதிராக இருந்தபோதிலும் பாபாவின் அருளால் அவன் இவ்வாறாக வெற்றி பெற்றான். ஐயங்களும் கஷ்டங்களும் நம்மை சற்றே அசைத்து நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தவே நம்மைச் சூழ்கின்றன என்பதை இங்கே அறியவேண்டும். நாம் வாழ்க்கையில் சோதனைக்குள்ளாகப் படுகிறோம். முழு நம்பிக்கையுடன் பாபாவைப் பற்றிக்கொண்டு நமது முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து செய்வோமானால் நமது முயற்சிகள் அனைத்தும் முடிவாக வெற்றிமுடி சூட்டப்பெறும்.

இப்பையனின் தந்தையாரான ரகுநாத்ராவ் பம்பாயில் உள்ள வெளிநாட்டு வாணிபக் கம்பெனி ஒன்றில் பணியாற்றி வந்தார். வயதாகிவிட்டபடியால் அவரால் வேலையைச் சரியாகச் செய்ய இயலவில்லை. எனவே அவர் விடுமுறையும் ஓய்வும் எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. விடுமுறையின்போது அவர் தேகநிலை முன்னேறாததால் லீவை அதிகப்படுத்துதலோ அல்லது வேலையினின்று ஓய்வு பெறுவதோ தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. அவர் முதுமையும் நம்பிக்கையும் வாய்ந்த பணியாளராக இருப்பதால் அந்த ஸ்தாபனத்தின் முக்கிய மேனேஜர் அவருக்கு ஒரு பென்ஷனுடன் ஓய்வு கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்.

எவ்வளவு பென்ஷன் கொடுப்பது என்ற பிரச்சனை இத்தகைய தீர்மானத்திலிருந்து வந்தது. அவர் மாதம் ரூ. 150/- பெற்று வந்தார். பென்ஷன் தொகையான ரூ. 75/- வீட்டுச் செலவுகளைப் பராமரிக்கப் போதுமானவை அன்று. எனவே அவர்களெல்லாம் இவ்விஷயத்தில் கவலையுள்ளவர்களாக இருந்தனர். முடிவான ஏற்பாட்டுக்குப் பதினைந்து தினங்கட்கு முன்பாக பாபா, திருமதி தெண்டுல்கரின் கனவில் தோன்றி, "பென்ஷன் நூறு ரூபாயாக அளிக்கப்பட வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். இது உனக்கு திருப்திதானே?" என்று கேட்டார். "பாபா இம்மாதிரி ஏன் என்னைக் கேட்கவேண்டும்? நாங்கள் உங்களையே முழுவதும் நம்புகிறோம்" என்று திருமதி தெண்டுல்கர் பதிலளித்தார். பாபா ரூ. 100/- என்று கூறிய போதும், ரூ. 10/- இன்னும் அதிகமாகவே கொடுக்கப்பட்டது. இது ஒரு விசேஷ நியதியாக, தமது பக்தர்களுக்கு அத்தகைய அற்புதமான அன்பையும், பாதுகாப்பையும் பாபா நிச்சயமாகவே காண்பிக்கிறார்.

கேப்டன் ஹாடே

குவாலியரில் தங்கியிருந்த கேப்டன் ஹாடே என்பவர் பாபாவின் மிகப்பெரும் பக்தர். ஒருமுறை அவரது கனவில் பாபா தோன்றி "என்னை மறந்துவிட்டாயா?" என்று கேட்டார். ஹாடே உடனே பாபாவின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, "தனது தாயைக் குழந்தை மறந்துவிட்டால் அது எங்ஙனம் காப்பாற்றப்படும்" என்றார். பின்னர் ஹாடே தோட்டத்துக்குச் சென்று புதிய வால்பாபடிக் காய்கள் (அவரை) பறித்து ஒரு

விருந்துக்கும் (நெய், கோதுமை, பருப்பு) தகுகிணைக்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, இவைகளை எல்லாம் பாபாவுக்குச் சமர்ப்பிக்க இருந்தபோது அவர் விழித்துக் கொண்டார். சிலநாட்களுக்குப் பின் ஒரு நண்பருக்கு ரூ. 12/-ஐ மணியார்டர் மூலம் அனுப்பி ரூ. 2/- "சிதா" (மளிகை) பொருள்களுக்கும், காய்கறிகளுக்கும் ரூ. 10/- பாபாவுக்குத் தகுகிணையாக அளிக்கும் குறிப்பையும் அனுப்பியிருந்தார். அந்த நண்பர் சீரடிக்குச் சென்று குறிப்பிடப்பட்ட சாமான்களையெல்லாம் வாங்கினார். ஆனால் வால்பாபடி கிடைக்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் தலையில் சுமந்துகொண்டு ஒரு கூடைக்காரி வீதியில் எதிர்ப்பட்டாள். வியப்பிற்கேற்ப அந்தக் கூடையில் வேண்டிய வால்பாபடி கிடைத்தது. அது வாங்கப்பட்டு மற்றெல்லாப் பொருள்களுடன் கேப்டன் ஹாடேயின் சார்பில் பாபாவுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. திரு. நிமோண்கர் அடுத்த நாள் நைவேத்யம் (சோறும், காய்கறியும்) தயார் செய்து பாபாவுக்கு, கேப்டன் ஹாடேயின் சார்பில் சமர்ப்பித்தார். சாப்பிடும்போது வால்பாபடியையே பாபா முதலில் எடுத்துச் சாப்பிட்டதையும், சாதம் முதலியவற்றைத் தொடர்த்து கண்டும் அனைவரும் அதிசயப்பட்டனர். இதைத் தன் நண்பன் மூலமாகக் கேட்டறிந்த ஹாடேயின் மகிழ்ச்சி கரைகாணாது போயிற்று.

புனிதமாக்கப்பட்ட நாணயம்

பாபாவின் ஸ்பரிசத்தால் புனிதமாக்கப்பட்ட நாணயம் ஒன்று தன் வீட்டில் இருக்கவேண்டுமென பிறிதொரு சமயத்தில் கேப்டன் ஹாடே விரும்பினார். சீரடிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த நண்பர் ஒருவரைச் சந்தித்தார். அவரிடம் தமது நாணயத்தை அனுப்பினார். அந்த நண்பர் சீரடிக்குச் சென்று நமஸ்கரித்தபின் முதலில் தமது ரூபாயை தகுகிணையாக அவர் பாபாவுக்கு அளித்தார். அதை அவர் வாங்கித் தமது சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டார். பின் நண்பர் ஹாடேயின் நாணயத்தைக் கொடுத்தார். அதை பாபா கையில் வாங்கி உற்றுப்பார்த்துவிட்டு, அதனைத் தம்முன் பிடித்து, தமது வலது கைக் கட்டைவிரலால் சுண்டிவிட்டு விளையாடினார். பின் அந்த நண்பரிடம் அவர் "உதிப் பிரசாதத்துடன் இதை அதன் உரிமையாளரிடம் திரும்பக்கொடு. அவரிடமிருந்து எனக்கு எதுவும் வேண்டியதில்லை என்று கூறு. அமைதியுடனும் திருப்தியுடனும்

அவரை வாழச் சொல்" என்று கூறினார். அந்த நண்பர் குவாலியருக்குத் திரும்பி புனிதமாக்கப்பட்ட நாணயத்தை ஹாடேயிடம் திரும்ப அளித்து, சீரடியில் நிகழ்ந்த எல்லாவற்றையும் அவருக்குக் கூறினார். இம்முறை ஹாடே மிகவும் மகிழ்ந்து, பாபா எப்போதும் தாம் விரும்பியமாதிரியான நல்ல எண்ணங்களை ஊக்குவிக்கிறார் என்று உணர்ந்தார். பாபாவும் அதையே முறையாக நிறைவேற்றிவந்தார்.

வாமன் நார்வேகர்

இப்போது வாசகர்கள் மற்றொரு கதையைக் கேளுங்கள். வாமன் நார்வேகர் என்றழைக்கப்படும் மனிதர் ஒருவர் பாபாவை மிகவும் நேசித்தார். அவர் ஒருமுறை ஒரு நாணயம் கொண்டு வந்தார். அதன் ஒரு பக்கத்தில் ராமர் சீதா லக்ஷ்மணர் ஆகியவர்களின் உருவங்களும் மற்றொரு பக்கத்தில் கூப்பிய கரங்களுடன் ஆஞ்ஜனேயர் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதை பாபா தமது ஸ்பரிசத்தால் புனிதப்படுத்தி உதியுடன் திருப்பி அளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் பாபாவுக்கு அதை அவர் அளித்தார். ஆனால் பாபா உடனே அதை தம் பாக்கெட்டிற்குள் போட்டுக் கொண்டுவிட்டார். வாமன்ராவின் எண்ணத்தை சாமா பின்னர் பாபாவுக்கு தெரிவித்து அதைத் திருப்பியளிக்க அவரை வேண்டினார். பாபா பின்னர் வாமன்ராவின் முன்னிலையில் இவ்வாறு பேசினார். "அது ஏன் அவருக்குத் திருப்பியளிக்கப் படவேண்டும். அதை நாமேதான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காக ரூ. 25/- கொடுத்தாரானால் அது திருப்பியளிக்கப்படும்". வாமன்ராவ் ரூ. 25/- சேகரித்து அவற்றைப் பாபாவின் முன்னிலையில் வைத்தார். பின்னர் பாபா கூறினார் : "அந்த நாணயத்தின் மதிப்பு 25/- ரூபாய் மதிப்பைவிட மிகமிக அதிகமாகும். சாமா இந்த நாணயத்தை எடுத்து நமது ஸ்டோரில் வைத்துக்கொள். இதை உனது பூஜையறையில் வைத்து வழிபடு". பாபா இம்மாதிரியான செயலை ஏன் செய்தார் என்பதைக் கேட்ட ஒருவருக்கும் தைரியமில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் எது மிகச்சிறந்தது, மிகப் பொருத்தமானது என்பதை அவர் மட்டுமே அறிவார்.

ஸ்ரீ ஸாய்யைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 30

(1) வணியைச் சேர்ந்த காகாஜி வைத்யா,

(2) பம்பாயைச் சேர்ந்த பஞ்சாபி ராம்லால்

இவ்வத்தியாயத்தில் சீர்டிக்கு இழுக்கப்பட்ட இன்னும் இரண்டு அடியவர்களைப் பற்றி விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முன்னுரை

கருணையின் இருப்பிடமாம் சீர்டி ஸாயிராம். தம் அடியவர்களிடம் பாசமும், அளவில்லா நேசமும் காட்டி அவருடைய வெறும் தரிசனத்தாலேயே இச்சம்சார வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குள்ள பயத்தைப் போக்குகிறார். அவர்களின் பெருங்கேடுகளை அழிக்கிறார். அவர் முதலில் அருவமாய் இருந்தார். ஆயின் தம் அடியவர்களின் பக்தியின் பொருட்டு அவர் ஒரு உருவத்தை எடுக்க வேண்டியவரானார். ஞானிகளின் வருகையின் காரணம் அடியவர்களுக்கு "விடுதலை" - "தன்னையறிதல்" அளிப்பதேயாகும். அவர்களில் சிரேஷ்டரான ஸாயிக்கு அக்காரணம் தவிர்க்க இயலாதது. எவர், அவர்தம் பாதாரவிந்தங்களில் சரணாகதி அடைகிறார்களோ அவர்களின் முன்னேற்றம் நிச்சயமானது. அவர்தம் பாதாரவிந்தங்களை பிராமணர்கள் நினைந்து கொண்டு புனித கேஷத்திரங்களினின்றும், வந்து அவர்தம் சன்னிதானத்தில் வேதங்களை ஒதுகிறார்கள். காயத்தரி மந்திரத்தை ஜெபிக்கிறார்கள். பலவீனங்களைக் கொண்டவர்களாகவும், எந்தவித ஏற்றமும் அற்ற நாம் "பக்தி" என்றால் என்ன என்பதை அறியோம். ஆனால் மற்றெல்லோரும் கைவிட்ட போதிலும் ஸாயி நம்மைக் கைவிட்டுவிடமாட்டார் என்ற அளவு அறிவோம். யாரை அவர் ஆசீர்வதிக்கிறாரோ அவர்கள் எல்லையற்ற வலிமை பெற்று, மெய்-பொய் இவைகளைப் பகுத்துணரும் ஞானம் எய்துகிறார்கள்.

தம் அடியவர்களின் ஆசையை ஸாயி முழுமையாக அறிகிறார். அவைகளை நிறைவேற்றுகிறார். எனவே அவர்கள் விரும்பியதைப் பெற்று நன்றியுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே அவரைப் பிரார்த்திக்கிறோம். அவர்முன் வீழ்ந்து வணங்குகிறோம். நமது குற்றங்கள் பலவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு கவலைகளினின்றும் நம்மை அவர் விடுவிக்கட்டும். பெருந்துயரங்களால் அவதியுற்றுக் கொண்டிருப்பவன் ஸாயியை இங்ஙனம் நினைத்துத் தியானிக்கிறான். அவரது அருளாலே அவன் மனம் அமைதியடைகிறது.

இந்த ஸாயி கருணைக்கடல், தம்மீது அவர் கருணை பொழிந்ததன் விளைவே இந்த ஸத்சரித்திரம் என்கிறார் ஹேமாட்பந்த். அல்லாவிடில் அவருக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது! யார்தான் இவ்வேலையை மேற்கொள்ள இயலும்! ஆனால் ஸாயி எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக் கொண்டதால் ஹேமாட்பந்த் எவ்வித பாரதையும் உணரவில்லை. இது குறித்து எவ்விதக் கவலையும் கொள்ளவில்லை. அவரது பேச்சையும் பேனாவையும் உணர்வூட்ட ஆற்றல்மிக்க ஞானஒளி இருக்கும்போது அவர் ஏன் சந்தேகம் கொள்ளவேண்டும்? அல்லது ஏன் எவ்விதக் கவலையும் கொள்ள வேண்டும். இது அவர்தம் முன்வினைப் புண்ணிய வசத்தால் ஸாயி அவர்கள் இச்சேவைக்குத் தம்மை ஆட்படுத்தி, ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அதிர்ஷ்டசாலியாக நினைத்துக் கொள்கிறார்.

இந்தப் பின்வரும் நிகழ்ச்சி ஓர் சுவையான கதை மட்டுமன்று, புனிதமான அமுதமுமாகும். இதைப் பருகுபவன் ஸாயியின் பெருமையையும் அவர்தம் எங்குநிறை தன்மையையும் உணர்வான். விவாதிக்க விமர்சிக்க விரும்புவோர் இந்தக் கதைகளுக்குச் செல்லக்கூடாது. இங்கு தேவையாய் உள்ளது விவாதமல்ல. அளவற்ற அன்பும் பக்தியுமேயாம். கற்றறிந்தோர், பக்தியுடையோர், உண்மையுடன் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளோர் மட்டுமின்றி ஞானிகளின் சேவகர் என்று தம்மைக் கருதுவோர்களும் இக்கதைகளை விரும்பிப் பாராட்டுவர். மற்றவர்கள் அவைகளைக் கற்பனைக் கதைகள் என்று கொள்வர். ஸாயியின் அதிர்ஷ்டம் வாய்ந்த அடியார்கள் ஸாயிலீலைகளைக் 'கற்பகத்தரு'வாகக் கருதுவர். இந்த ஸாயி லீலைகளின்

அமிர்தத்தைப் பருகுவது அறியாமையால் மூழ்கியுள்ள ஜீவன்களுக்கு முக்தி கொடுக்கும். இல்லறத்தார்க்கு மன நிறைவளிக்கும். லட்சியவாதிகளுக்குச் சாதனை கைகூடும். இதுபற்றிய கதையைக் கவனிப்போம்.

காகாஜி வைத்யா

நாசிக் ஜில்லாவைச் சார்ந்த வணியில் காகாஜி வைத்யா என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அங்கே ஸ்ரீஸுப்தசிருங்கிதேவி உபாசகர். சாதகமற்ற சூழ்நிலைகளாலும் துயரங்களாலும் அவர் பெருமளவு மன அமைதியை இழந்து சலனமுற்று இருந்தார். இத்தகைய சூழ்நிலையில் ஒருநாள் மாலை தேவியின் கோயிலுக்குச் சென்று தம்மைக் கவலை களிலிருந்து மீட்குமாறு மிகவும் பக்திபூர்வமாக, மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய்தார். தேவி அவரது பக்தியால் மிகவும் மகிழ்ந்து அதேநாள் இரவு தனது கனவில் தோன்றி அவரிடம் கூறினாள் : “பாபாவிடம் நீ செல்வாயாக. பின் உன் மனம் அமைதியடையும்”. இந்த பாபா யார் என்று அவளிடமிருந்து அறிவதில் காகாஜி ஆர்வமுற்றார். ஆனால் அவர் எவ்வித விளக்கமும் பெறுமுன்னரே தூக்கம் கலைந்து எழுந்துவிட்டார். தேவி, தன்னைக் காணுமாறு பணித்த இந்த பாபா யாராக இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணத் தொடங்கினார். சிறிது எண்ணத்திற்குப் பின் இந்த பாபா திரியம்பகேச்வரராக (சிவனாக) இருக்க வேண்டும் என முடிவு கட்டினார். எனவே அவர் ‘திரியம்பக’கிற்கு (நாசிக் ஜில்லா) சென்றார். அங்கு பத்து நாட்கள் தங்கினார். அவ்வமயம் தினந்தோறும் அதிகாலை குளித்து, ‘ருத்ரா’ சுலோகங்களை (தேவாரத்தைப் போன்றவை) படித்து, அபிஷேகம் மற்ற சமய சம்பிரதாயங்களையும் செய்தார். இவைகள் எல்லாம் செய்தும் கூட முன்போலவே அவர் சலனமுற்றவராகவே இருந்தார். பின்னர் அவர் தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று மீண்டும் இரங்கத் தக்க நிலையில் வேண்டினார். அன்றிரவு தேவி மீண்டும் அவர் கனவில் தோன்றி, “நீ ஏன் திரியம்பகேச்வரத்திற்கு வீணாகச் சென்றாய்? நான் பாபா என்று கூறியது சீர்டியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஸமர்த்தஸாயியை” என்றாள்.

எப்போது சீர்டிக்குப் போவது, எப்படி பாபாவைப் பார்ப்பது என்பதே காகாஜியின் இப்போதைய கேள்வியாக இருந்தது. ஒரு

ஞானியைத் தரிசிக்க ஒருவன் உண்மையான ஆர்வமுள்ளவனாக இருப்பின் ஞானி மாத்திரமல்ல, கடவுளும் அவனது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுகிறார். உண்மையில் 'ஸந்த்' (ஞானி)தும் 'அனந்த்' (கடவுள்)தும் ஒருவரே. எள்ளளவும் அவர்களிடையே வேறுபாடு இல்லை. ஒரு ஞானியைப் பார்க்க அவனாகவே செல்கிறானென்று ஒருவன் நினைத்தால் அது வெறும் டம்பமேயாகும். ஞானியின் அருளின்றி எவரே அணுகி அவரைத் தரிசிக்க இயலும்? மரத்தின் இலைகூட அவன் ஆணையின்றி அசைவதில்லை. ஞானியிடம் செல்ல பக்தன் எவ்வளவு அதிகம் கவலையுள்ளவனாக இருக்கிறானோ, எவ்வளவு அதிகம் பக்தியுடனும், நம்பிக்கையுடனும் இருக்கிறானோ, அவ்வளவு விரைவில் அவன் மனநிறைவு அடையும் வண்ணம் அவனது எண்ணம் நிறைவேற்றப்படும். யாரையாவது விருந்துக்கு அழைக்கும் ஒருவன் அவரை வரவேற்பதற்கு சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறான். காகாஜி சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் அங்ஙனமே நடந்தது.

சாமாவின் வேண்டுகோள்கள்

சீர்டிக்கு தமது விஜயத்தைப் பற்றி காகாஜி நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் சீர்டிக்கு அவரை அழைத்துச் செல்ல ஒருவர் அவர், இருப்பிடத்திற்கே வந்தார். அவர் வேறு யாருமல்ல, பாபாவின் மிக்க நெருங்கிய பழக்கமுள்ள அடியவரான சாமாவே ஆவார். இத்தருணத்தில் அவர் வணிக்கு எங்ஙனம் வந்தார் என்பதைத் தற்போது கவனிக்கலாம். சாமா தமது இளம்வயதில் தீவிரமாக நோய்வாய்ப்பட்டார். அவரது தாயார் அவர்களின் குலதெய்வமான வணியில் உள்ள "ஸ்ரீ ஸப்தசிநுங்கிதேவி"யிடம் தன் மகன் குணமடைந்தால் அழைத்து வந்து அவள் பாதத்தில் சமர்ப்பிப்பதாக வேண்டிக் கொண்டாள். தாயாரே சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தனது ஸ்தனங்களில் ஒருவிதத் தோல் வியாதியால் அவதியுற்றாள். அத்தருணத்தில் தனது தெய்வமான தேவியிடம் மீண்டும் ஒரு வேண்டுகோலைச் செய்தாள். இந்த இரண்டு வேண்டுகோள்களும் நிறைவேற்றப் படாமலே இருந்தன. அவளது மரணப் படுக்கையில் தனது மகன் சாமாவைத் தன் அருகே அழைத்து வேண்டுகோள்களைக் குறித்து அவரது கவனத்தை ஈர்த்து அவளிடம் அவைகளை நிறைவேற்றுவதாக சத்தியம் வாங்கிய

பின்பு உயிர் நீத்தாள். சிலநாட்களுக்குப் பின்னர் சாமா இவ்வேண்டுதல்களைக் குறித்து மறந்துவிட்டார். இவ்வாறாக முப்பது ஆண்டுகள் கடந்தன.

இத்தருணத்தில் ஒரு புகழ்பெற்ற ஜோதிடர் சீர்டிக்கு வந்து அங்கு ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீமான் புட்டியையும், மற்றவர்களையும் குறித்து அவர் கூறிய முன்னோடிச் செய்திகள் யாவும் உண்மையாயின. அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். சாமாவின் தம்பியான பாபாஜீ அச்சோதிடரைக் கலந்து ஆலோசித்தார். அவரது தாயாரின் வேண்டுதல்கள், அவரின் அண்ணன் அவளின் மரணப்படுக்கையில் நிறைவேற்றுவதாக வாக்களித்து, இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. எனவே கடவுள் அவர்கள்மீது மகிழ்வுறாமல் அவர்களுக்குத் துன்பங்களை அளித்துக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று கூறினார். பாபாஜீ இதைத் தன் அண்ணனிடம் கூறவும் அவர் நிறைவேற்றப்படாத வேண்டுதல்களை நினைவு கூர்ந்தார். மேற்கொண்டு எவ்விதத் தாமதமும் ஆபத்தானது என எண்ணி ஒரு பொற்கொல்லனை அழைத்து ஒரு ஜதை வெள்ளி ஸ்தனங்களைத் தயாரிக்கச் சொன்னார். பின்னர் அவர் மகுதிக்குச் சென்று பாபாவின் முன்னால் வீழ்ந்து பணிந்து அவர் முன்னர் இரண்டு வெள்ளி ஸ்தனங்களையும் வைத்து ஏற்றுக்கொண்டு தம்மை வேண்டுதல்களினின்று விடுவிக்கும்படி அவரை (ஏனெனில், பாபாவே சாமாவுக்கு ஸப்தசிநுங்கி தெய்வம்) வேண்டிக் கொண்டார். ஸப்தசிநுங்கி கோவிலுக்கு அவரையே போகும்படியும், அவற்றைத் தேவியின் பாதங்களில் அவரையே சமர்ப்பிக்கும்படியும் பாபா வற்புறுத்தினார். பாபாவின் அனுமதியையும், உதியையும் பெற்றபின் சாமா வணிக்குப் புறப்பட்டார். அங்கு அவர் பூசாரியைத் தேடிக்கொண்டு காகாஜியின் வீட்டை வந்தடைந்தார். காகாஜி அப்போதுதான் பாபாவைப் பார்க்க மிகக் கவலை உள்ளவராக இருந்தார். அத்தருணத்தில் சாமாவும் அங்கு வந்தடைந்தார். எத்தகைய வியத்தகு ஒற்றுமை இது!

காகாஜி அவரை யார் அவர் என்றும் எப்போது அவர் வந்தார் என்றும் விசாரித்தார். அவர் சீர்டியிலிருந்து வந்திருக்கிறார் என்றறிந்து உடனே அவரைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டார்.

அன்பால் அவர் அந்த அளவிற்கு ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருந்தார். பின்னர் அவர்கள் ஸாயியின் லீலைகளைப் பற்றி பேசினார். சாமாவின் வேண்டுகளை நிறைவேற்றியபின்னர் இருவரும் சீரடிக்குப் புறப்பட்டனர். காகாஜி மசூதிக்குச் சென்று பாபாவின் பாதத்தில் வீழ்ந்தார். உடனே அவர் கண்கள் குளமாயின. அவர் 'அமைதி' பெற்றார். தேவியின் காட்சியின்படியே பாபாவைப் பார்த்தவுடன் அவர் மனம் சலனங்களை இழந்து அமைதியாயும் அடக்கமாகவும் ஆயிற்று. தமது மனத்தில் காகாஜி கீழ்க்கண்டவாறு எண்ண ஆரம்பித்தார்: "என்ன வியத்தகு சக்தி இது! பாபா ஒன்றும் பேசவில்லை. எவ்விதக் கேள்வி பதிலும் இல்லை. ஆசீர்வதிக்கவில்லை. வெறும் தரிசனம் ஒன்றே இவ்விதமாக மகிழ்ச்சிக்கு அடிகோலுகிறது. எனவே அமைதியின்மை அவரது வெறும் தரிசனத்தாலேயே மறைந்து இன்பவுணர்வு எனக்கு வந்திருக்கிறது. இதுவே 'தரிசனத்தின் பெருமை' எனப்படுவது". அவரது பார்வை ஸாயியின் பாதங்களில் நிலைகொண்டது. அவரால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச இயலவில்லை. பாபாவின் லீலைகளைக் கேட்டு கரைகாணா மகிழ்ச்சியடைந்தார். பாபாவிடம் முழுமையாகச் சரணடைந்து தம் கவலைகளையும் கஷ்டங்களையும் மறந்தார். கலப்பற்ற இன்பத்தை அவர் எய்தினார். அங்கு அவர் பன்னிரண்டு நாட்கள் தங்கி இருந்தார். பாபாவிடம் விடைபெற்று உதி. ஆசீர்வாதம் இவைகளுடன் வீடு திரும்பினார்.

ராஹாதாவைச் சேர்ந்த குசால்சந்த்

அதிகாலை நேரங்களில் நாம் காணும் கனவானது, விழித்திருக்கும் போது நனவாகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அம்மாதிரி இருக்கலாம். ஆனால் பாபாவின் கனவுகட்குக் கால நியதியில்லை. நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் குறிக்குங்கால் - ஒருநாள் மாலை பாபா, காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தை அழைத்து, ராஹாதாவிற்குச் சென்று, தாம் நெடுநாள் குசால்சந்தை பார்க்காத காரணத்தால் அவரை சீரடிக்கு அழைத்து வருமாறு கூறினார். அங்ஙனமே காகாஸாஹேப் ஒரு குதிரை வண்டியை அமர்த்திக் கொண்டு ராஹாதா சென்று பாபாவின் செய்தியை தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு குசால்சந்த் ஆச்சரியமடைந்தார். உண்டபின் சிறு மத்தியானத் தூக்கம் கொண்டிருந்த போது, பாபா அவர் கனவில்

தோன்றி உடனே சீர்டிக்கு வரும்படிக்கூறினார் என்றும் தாமும் சீர்டிக்கு வருவதற்கு ஆவலாக இருப்பதகாவும் குசால்சந்த் கூறினார். பக்கத்தில் தமது குதிரை இல்லாததால், தமது மகனை பாபாவுக்கு அறிவிக்கும்படியாக அனுப்பியிருந்தார். அவருடைய மகன் கிராம எல்லைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த போது தீக்ஷித்தின் வண்டி எதிரே வந்தது. தீக்ஷித் அவரை அழைத்து வரவே தாம் அனுப்பப் பட்டிருப்பதாக அறிவித்தார். பின் இருவரும் சீர்டி திரும்பினார். குசால்சந்த் பாபாவைக் கண்டார். அனைவரும் மகிழ்ச்சியுற்றனர். பாபாவின் இந்த லீலையைக் கண்டு குசால்சந்த் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்.

பம்பாயைச் சேர்ந்த பஞ்சாபி ராம்லால்

பம்பாயைச் சேர்ந்த ராம்லால் என்ற பஞ்சாபி பிராமணர் ஒருமுறை கனவு கண்டார். அதில் பாபா தோன்றி சீர்டிக்கு வரும்படிக்கூறினார். ஒரு மஹந்தை (மஹானை) போல் தோன்றினார் பாபா. ஆனால் அவர் எங்கிருப்பார் என ராம்லால் அறியார். பாபாவைச் சென்று பார்க்க எண்ணினார். ஆனால் அவரது விலாசத்தை அறியார். என்ன செய்வதென்றும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு பேட்டிக்காக ஒருவரை அழைப்பவன் தேவையான ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்கிறான். இந்த விஷயத்தில் அதுவே நடந்தது. அதே நாள் மாலை வீதிகளில் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருக்கும்போது பாபாவின் ஒரு படத்தை ஒரு கடையில் அவர் கண்டார். அவர் கனவில் கண்ட மஹானின் உருவாம்சங்கள் இப்படத்துடன் மிகப் பொருத்தமாக ஒன்றின. விசாரித்ததில் அவர் சீர்டியைச் சேர்ந்த ஸாயிபாபா எனத் தெரிந்து கொண்டார். சீர்டிக்கு உடனே சென்றார். தனது இறுதிக்காலம்வரை அங்கேயே தங்கினார்.

தரிசனத்துக்காக இவ்விதமாக பாபா சீர்டிக்குத் தமது அடியவர்களைக் கொணர்ந்தார். அவர்களின் ஆத்மார்த்த, லௌகீகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்